

Полковник Андрій Бабкін – патріот, офіцер, професіонал

Офіцер – це перш за все людина, яка є взірцем служіння й вірності Батьківщині та її народу. Саме бездоганне виконання людиною у погонах посадових інструкцій та її сумліність є найвищими ознаками поведінки справжнього офіцера. На цьому трималися, тримаються й будуть триматися військо та всі спеціальні служби, прийнятні в нашій країні.

Якщо говорити про Службу по-рятунку Вінниччини, одним зі справжніх, а тому авторитетних офіцерів, безумовно, є полковник служби цивільного захисту Андрій Бабкін. Вимогливість до себе, дисциплінованість та сумліність у рятувальника в крові, адже його батько Володимир Михайлович (на жаль, помер у червні 2022 року) десять років очолював обласний гарнізон державної пожежної охорони – з 1989-го по 1999-й рік.

Надзвичайно багато для виховання Андрія (та його сестри Юлії) зробила мама Світлана Олександ-

рівна, яка в ті часи працювала інженером на 45-му експериментально-механічному заводі Міністерства оборони. Можливо, саме від неньки у дітей з'явилися в подальшому такі риси, як чуйність, гуманність та унікальне почуття гумору.

А народився Андрій Бабкін 15 травня 1974 року у Вінниці. У 1991 році, після закінчення 30-ї школи, вступив до Черкаського пожежно-технічного училища Міністерства внутрішніх справ України (зараз Черкаський інститут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля національного університету цивільного захисту України). У виші, як і взагалі у подальшій професійній діяльності, стали в ногоді захоплення в підлітковому віці легкою атлетикою. Андрій тривалий час займався бігом на короткі дистанції, стрибками в довжину та бігом з бар'єрами.

У 1994 році за розподілом молодий лейтенант прибув у Вінницю для проходження служби інспек-

тором групи державного пожежного нагляду Самостійної воєнізованої пожежної частини №2 з охороною Замостянського району. У цьому підрозділі він прослужив до 1997 року. Обіймав посаду начальника караулу, а згодом був призначений заступником начальника частини.

Протягом наступних семи років А. Бабкін проходив службу помічником, і зрештою, заступником начальника штабу пожежогасіння Управління державної пожежної охорони УМВС України у Вінницькій області. За словами офіцера, це був період набуття колосального досвіду, адже доводилося по кілька разів на день виїжджати на виклики та керувати діями підрозділів обласного центру під час ліквідації складних та масштабних пожеж, адже тоді було значно більше промислових підприємств та заводів.

6 стор.

Валентина Саврасова – кращий бухгалтер України

Наприкінці минулого року були підбиті підсумки щорічного конкурсу «Кращий бухгалтер України – 2022». Це один з найбільш значущих проектів Всеукраїнського бухгалтерського клубу, завдяки якому за десять років існування конкурсу своїми силами та професійні знання перевірили більше 48 тисяч фахівців у галузі бухгалтерського обліку та фінансів.

Конкурс проходив за підтримки Міністерства фінансів України, Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана, громадської організації «Спілка автоматизаторів бізнесу».

Серед оголошених переможців, які увійшли до рейтингу ТОП-10 кращих бухгалтерів України, і Валентина Саврасова, головний бухгалтер ПОГ «Барське УВП УТОС». Але так склалися обставини, що сьогодні вона там уже не працює та залишила про себе тільки гарні відгуки.

5 стор.

Розвідник Князь

- Я прекрасно розумів, що ця повномасштабна війна неминучая. Таке усвідомлення прийшло ще в 2019 році, коли підписував контракт резерву з Теробороною, - каже військовослужбовець з позивним «Князь». - Ці російські нелюди та мародери, якічинили жахіття в українських містах, нишлиши все – заслуговують лише на ненависть. Для того, щоб їх зупинити, потрібні такі прості хлопці, як я та мої побратими. Ми не професійні військові. Ми – вчителі, приватні підприємці, айтішники, які спиняють усю цю російську наволоч.

За освітою Князь – психолог (7 років працював за фахом у Центрі соціальних служб). У цивільному житті був приватним підприємцем, займався тактичним спорядженням та одним із перших у місті запроваджував курси з тактичної медицини.

Також Князь захоплюється стрілецькою справою. Наразі він пілот БПЛА в окремій роті Сил територіальної оборони Вінниччини.

- Найголовніше в моїй роботі це те, що наше устаткування, техніка, можливості і досвід допомагають рятувати життя, берегти кров і піт побратимів-розвідників, - каже Князь. - Кожен оператор безпілотника – по суті розвідник, і завдяки спеціальним засобам ми можемо заливати туди, куди небезпечно заходити, або інколи буває, що й неможливо. І дістаємо ту інформацію, яку звичайний розвідник може не отримати.

За словами військовослужбовця, наразі йде війна сенсорів і технічного устаткування. І як показує бойовий досвід – в кого є технічні можливості, навички і вміння, той і перемагає, а не кількість техніки. Найголовніше – це команда робота усього підрозділу. Є люди, які допомагають орієнтуватися, планують операцію, прикривають. Це команда гра.

Ми все подолаємо!
120 бригада Територіальної оборони ЗСУ

Василеві Стусу виповнилось би 85

Поет-шістдесятник, перекладач, публіцист, прозаїк, літературознавець і критик, правозахисник, дисидент і політ'язень Василь Семенович Стус народився 1938 року на Святвечір у селі Рахнівка Гайсинського району. Нині з нагоди ювілею його пам'ять вшанували, зокрема, й на рідній Гайсинщині. Там участь у покладанні квітів до пам'ятника поетові взяли музикант, телеведучий та військовослужбовець Микола Сергія.

«У день народження Василя Стуса вшанували Героя України разом із Колею Сергієм та його командою (Коля зараз в ЗСУ і виконує важливу роботу – підтримку родин захисників та захисниць України). Отже, разом із культурним десантом 59 ОМПБ ми побували в селі, де 85 років тому народився Василь Стус. Чия стійкість та любов до України сьогодні надихає наших хлопців на передовій! Шануємо історію, захищаємо країну, підтримуємо один одного!», – зазначила голова Гайсинської РДА Людмила Головащич.

**З питань реклами
звертайтеся
за телефоном
068-590-46-22**

3'їхались не лише близні села...

Бондурівка і Мар'янівка - своєрідні села-близнюки із спільною історією, впритул одне до одного, з переплетеними родинними узами, часто - з одинаковими прізвищами. І коли болячим зойком пронеслась Немирівською та сусідніми громадами звітка про геройну загибелі під Авдіївкою 44-річного Олександра Малика з Мар'янівки, згадалось засвоєне ще в п'ятому класі колишньої тутешньої восьмирічки. Буквально за пару днів після свого 40-річчя під час форсування Дніпра в районі Канева 1943 року загинув колишній випускник Дніпропетровського будівельного інституту, учасник будівництва Дніпрогесу, а згодом командир саперної роти 3-го гвардійського механізованого корпусу старший лейтенант Хома Малик з Бондурівки. За подвиг на здобутому плацдармі йому тоді присвоїли звання Героя Радянського Союзу. Хому Васильовича похоронили у брат-

ській могилі в одному із сіл Канівського району.

Тепер же Олександра Петровича проводжали в останню путь у рідному селі. Розділити біль тяжкої втрати прибули не лише односельці та жителі Бондурівки, а й жителі інших навколошніх сіл. Щиро співчували батькам Валентині Андріївні, яка свого часу працювала головою та секретарем сільради, та Петру Дмитровичу - колишньому завідувачом фермою, які втратили єдиного сина. В свою чергу овдовіла його дружина, осиротіла двоє синів...

Не пробачимо ніколи. Не лише остаточно безклепкому путіні і його оточенню, а й тим

нашим горе-землякам, хто в тій дикунській країні сприяв початку цієї безглазої бійні.

Микола КАВУН,
власкор «Вінниччини»

Важко знайти слова втіхи

Невимовним болем, гірким смутком прийшла чергова страшна звітка: захищаючи рідну землю, загинув наш земляк, Герой України, молодий сержант Мар'яш Михайло В'ячеславович, 1976 р.н., житель м. Бар.

Він не шукав слави, а з честю виконував свій обов'язок чоловіка і захисника та віддав найдорожче - життя за рідну Батьківщину.

Міг би встигнути багато чого, якби не війна в Україні, яка безжалісно перервала нитку його долі. У неї, кро-вожерливої, свої плани і власна трагічна арифметика, густо окроплена слезами відчаю та болю від передчасної втрати.

Дбайливий батько, люблячий чоловік, надійний товариш - таким Михайла називали запам'ятують його рідні та близькі.

Наш Захисник мав свою сім'ю, батьків, друзів, захоплення, свої невідкладні справи. Але поклик душі призвав його до боротьби за правду, сво-

боду, незалежність своєї Батьківщини, і через свій особистий подвиг він подарував нам віру й надію в нашу Перемогу, ціною жертвості показав, що наш український дух є незламним, а народ - нескореним.

Важко сприймати смерть наших захисників. Ще важче знайти слова втіхи і підтримки для рідних, близьких та знайомих.

Нехай душа загиблого знайде вічний спокій, а Господь прийме, де праведні спочивають.

Світла пам'ять Герою, який загинув, захищаючи нас, і доzemний уклін. Саме завдяки таким людям, як наш Захисник, ми сьогодні маємо можливість жити під блакитним небом та розмовляти рідною мовою.

І наше завдання - зберегти пам'ять про нашого небесного янгола, який оберігає нашу Україну, та віддати йому шану.

Допоки люди пам'ятатимуть про своїх захисників, шануватимуть та берегти спогади, доти Україна буде сильною. Адже лише усвідомивши їхню відвагу та патріотизм, можна зrozуміти, що це найкращі та найхоробріші з людей України.

Слава Герою! Вічна пам'ять Михайлу Мар'яшу, який ціною власного життя захищав рідну землю.

Не встиг здійснити свої мрії

Україна може пишатися своїми героями, котрі у хвилину найважчих випробувань без вагань стають на захист кордонів держави та її народу, не шкодуючи найдорожчого - власного життя.

Проте у жорстокому бою наша Батьківщина втрачає не просто людські життя, а втрачає частинку свого світлого майбутнього.

Нас знову і знову об'єднує горе болячої втрати. Вірний військовій присязі, виявивши стійкість, мужність та відчайдушність, у бою з окупантами загинув син України, Захисник Фомін Руслан Васильович, 1998 р.н.

Юнак свідомо обрав для себе непростий шлях воїна-захисника. Він пішов захищати Україну та її народ, мир на українській землі, спокій у рідній домівці, безпеку родини.

Та, на жаль, пішов у Вічність. Пішов так, як йдуть усі

справжні воїни — під час бою, проявивши свою генетичну міць, захищаючи свою землю та наше майбутнє від загарбників. Поповнivши небесне військо славних синів і доньок української нації, тепер Руслан став нашим Ангелом-охоронцем.

Він так і не встиг здійснити свої мрії, долюбіти та відчути повноту людського щастя. Нічим не розрадити рідних та близьких воїна, загиблого у пеклі війни, у якого попереду мало бути довге і щасливе життя. Не судилося.

Для всіх нас Руслан Фомін буде прикладом мужності і відваги, гідним оборонцем нашої держави.

У цей важкий час приносимо ширі співчуття рідним і близьким воїна, розділяємо ваш біль та схиляємо голову в глибокій скорботі.

Наш обов'язок пам'ятати про наших земляків-героїв і в молитвах, і у вчинках. Любити Україну так, як любили наші Герої! Бути гідними їхнього подвигу!

Вічна пам'ять і вічна слава нашому Захисникові!

Із сайту Барської міськради

Він боровся за рідну землю

Громада Браїлова втратила на війні ще одного сина - 49-річного Олександра Волоса. З початку повномасштабного вторгнення росії на територію України на війні за нашу незалежність загинуло 8 славних браїлівчан, ще двоє погибли від окупації з 2014 року.

Жмеринська міська рада в особі секретаря Вадима Кохуховського та старости Браїлівського округу Ростислав Сваричевський висловлюють глибокі співчуття матері

Олені Тимофіївні та двом синам - Олександру та Віталію.

Військовослужбовець 2-го гранатометного відділення протитанкового взводу роти вогневої підтримки військової частини А4279 загинув 4 січня 2023 року від отриманих втрат, несумісних з життям, під час виконання бойових завдань в південно-східному районі міста Бахмут Донецької області.

Жодні слова втіхи не спокояють душі та не загоять ран на серці матері. Вірний син українського народу загинув, стримуючи окупантів. Він боровся за рідну землю, за волю українців та незалежність держави.

Жмеринка Сімі

Життя за Україну віддав 47-річний молодший сержант **Михайло Mar'ash** із міста Бар.

Героїчно загинув на фронті також 25-річний захисник **Ruslan Fomyn** із Барської громади.

Поблизу Авдіївки поліг 44-річний воїн **Oleksandr Malyk** із с. Мар'янівка Немирівської громади.

Біля Красногорівки Донецької області віддав життя за волю України **Viktor Pilyay** із села Голубече Крижопільської громади.

2 січня загинув на фронті водій-електрик візводу звукометричної розвідки **Igor Kozarevich** із Козятину, 1979 р. народження.

Колишній правоохоронець **Daniil Gavriluk** із Степанівки Вороновицької громади доблесно поліг на Луганщині, прикриваючи відхід побратимів.

Біля міста Соледар Донецької області 3 січня загинув 27-річний молодший сержант **Nikola Makivs'kyi** із Тульчинської громади, який служив механіком-водієм.

Там же 3 січня поліг захисник із с. Зелений Довжок Тростянецької громади **Andriy Grinchak**, 1996 р. народження.

4 січня біля Бахмута на Донеччині пожертвуав собою 49-річний захисник **Oleksandr Volos** із Браїлова Жмеринської громади.

У Вінниці 4 січня прощалися з

25-річним **Oleksandrom Bilekom** - воїном 28-ї окремої механізованої бригади ім. Лицарів Зимового Походу, старшим лейтенантом, командиром роти.

Поблизу Гуляйполя Запорізької області загинув 44-річний воїн **Oleksandr Tyaglenko** з Тростянеця.

У місті Соледар на Донеччині 5 січня відбував життя захисника **Sergii Kushnir** із Сумівки Бершадської громади, 1992 р. н.

7 січня у Великій Киріївці Бершадської ТГ відбулась церемонія прощання з 30-річним воїном **Oleksandrom Danylkom**, який був розвідником військової частини А4007.

Також на Різдво Піщанська громада провела в останню дорогу полеглого захисника **Gennadiya Savchenko**.

На Донеччині у Бахмуті загинув бойовий медик розвідувального візводу **Valentyn Gordyachuk** із Турбівської громади.

Війна обірвала життя 28-річного захисника з Калинівки **Bogdan Pustovalova**, який раніше жив на Луганщині.

У боях за Бахмут 7 січня доблесно поліг 43-річний захисник із Городківки **Mikhailo Legkij**.

Вічна вам слава, Герої! Висловлюємо співчуття рідним і близьким полеглих захисників України.

захисник-вінничанин **Vasyl Rokko**.

Внаслідок поранення поблизу Бахмута обірвалося життя 49-річного сержанта **Юрія Kuriča** з Браїлова, який служив водієм-санітаром автомобільної санітарної роти.

42-річний захисник **Sergiy Daniilenko** з Ямпільської громади поліг на Луганщині 24 грудня.

Солдат парашутно-десантного батальйону **Oleksiy Markitan** з Козятину, 1989 р. народження, загинув 25 грудня у Луганській області.

27 грудня обірвалося життя ще одного воїна з Козятинської ТГ, солдата парашутно-десантного батальйону **Oleksandr Oleynichuk**, 1987 р. н.

26 грудня на Донеччині загинув 39-річний захисник **Andriy Golub** із Жмеринської громади, який служив у десантно-штурмовій бригаді.

Біля Водяного на Донеччині 27 грудня віддав життя 40-річний воїн **Bitalij Bilochnyy** із Шпіківської громади, який був радіотелеграфістом.

У Бахмутському районі Донеччини поліг 23-річний старший сер-

А поки дерева сплять...

«Шо, знову звільняють землю під магазіни!» «Скільки можна рубати дерева!» «Якийсь безпрідел! Куди дивиться влада?!!» «Скоро жодного дерева не залишиться!»

Саме такі розмови поширювались містом, коли в Шаргороді почали зрізати окремі дерева. І людей можна було зрозуміти. Адже саме так діяли «папередні», чийому бізнесу зелені насадження конкретно заважали.

«Папередні» вирізали алею абсолютно здорових дерев, на місці яких зараз цілій ряд «бутиків» про-вінційного розряду. «Папередні» вирубали абсолютно здорові дерева біля автовокзалу, на місці яких зараз торговельні точки. І я чомусь впевнена, що у кожного власника були дозвільні або віправдувальні документи на варварське винищення лип, берізок, кленів, тополі, осик, дубів... А дерева не лише давали тінь та прохолоду влітку, оберігали від пронизливого сніговіо взимку, прикривали під час осінньо-весняних злив. Вони ще захищали від шкідливих вихлопних газів та насичували повітря життєво необхідним озоном.

При «папередніх» зелені насадження в Шаргороді також мали властивість... зникати вночі. Подібна «прикіртка» трапилася з ялинками, які росли на автобусній зупинці. Якосі вранці вражені шаргородці побачили замість ялинок потворні пеньки. А на цьому місці майже одразу почалось будівництво нових торговельних точок. І я чомусь впевнена, що іх власники, наче провидці, заздалегідь знали про зникнення дерев. І ті, хто давав їм дозвіл на будівництво, теж знали. Бо неможливо за такий короткий строк оформити необхідну документацію. Тож, як казав один сатирик, «знаємо коли, чому і як. Знаємо хто і звідки ноги ростуть. Можемо назвати по іменах. Навіть свідки є. Але довести нічого не можемо. Немає доказів».

Тому мешканці міста мали цілком обґрунтовані підстави вважати, що нова влада теж виру-

бує дерева для розчищення території під торгівлю, як було кілька раз зараз скінчилось усе зовсім не так, як передрікали особливо пессимістично настроєні шаргородці.

Ще до війни комісія, куди входили Олексій Черкевич, начальник відділу житлово-комунального господарства та екології Шаргородської міськради - людина з вищою освітою вченого-агронома та другою вищою освітою інспектора по охороні природи, Юрій Івахов, начальник відділу містобудування та архітектурно-будівельного контролю управління містобудування, архітектури, житлово-комунального господарства, екології та комунальної власності Шаргородської міськради, і Микола Ведецький, директор Шаргородського комунального підприємства «Комунсервіс», провели інвентаризацію дерев

в місті і виявили цілий ряд аварійних, які необхідно було зрізати. А на початку грудня в парковій зоні та в інших зонах міста висадили молоді дубочки. «Райкомунліс», очолюваний Тетяною Симонішеною, виділив саджанці безкоштовно як спонсорську допомогу. Так само безкоштовно допоміг з технікою Anatolij Didiuk, голова фермерського господарства «Врожайнє». Працівники міськради та комунальних служб, а також всі бажаючі, садили дерева на громадських засадах.

Вибір припав на дуб тому, що у цього дерева крислаті крони і широке листя. Він дає густу тінь, затишок і вбирає пил, якого у нас вдосталь, бо ж всюди асфальт і активний рух транспорту. Дуб гарно очищує повітря від загазованості і не є алергеном. Це невибагливе дерево має потужну коре-

неву систему, що досягає корінням великої глибини і допомагає рослині самостійно знаходити необхідну кількість вологи. А головне – воно звичне до наших природних умов і добре до них пристосоване. Та й історично склалось, що дуб символізує силу та міць українського народу.

Зараз дерева сплять, знаходячись у стані спокою. І поки ще не почались життєдіяльні процеси, їх можна висаджувати взимку, коли ґрунт не промерз. Дереву корисно, якщо його засипати снігом, перемішаним із землею. Навесні воно вже буде мати прикореневу вологу і не потребуватиме негайної поливки.

Отже, програма з озеленення громади нарешті запрацювала.

Тож, мабуть, вперше за сучасну історію Шаргорода на місці зрубаних дерев з'явилися не кiosки, магазини чи ларьки, а нові молоді деревця. І влада організувала висадку дерев не за рахунок місцевого бюджету чи добровільно-примусових підприємців і не силали вчителів та учнів.

Прокинувшись у нашому місті навесні, дубочки зазеленіють, наповнюючи повітря прохолодою та киснем, стануть прихистком для співу-

3 життя громад

чих пташок, для шаргородців, які відпочивають в їхній тіні. І є надія, що наше місто знову зазеленіє. Бо, як сказав Шаргородський міський голова Володимир Барецький: «Нам буде що залишити нащадкам. Ми висадили близько 60 дерев, але це лише початок. І ми висаджуємо дерева, незважаючи на те, що йде війна, бо віrimо в нашу неминучу перемогу, бо знаємо, що вона прийде. І оці деревця є доказом нашої незламної віри, палкої надії та абсолютної впевненості, що все буде вільна, незалежна, квітуча Україна».

... А через декілька днів коло дубочків висадили голубі ялинки.

Інна ФРІДКІНА,
депутат Шаргородської
міської ради

Фото: Павло АНДРІЙЧУК

«Бджілки» – трудівниці

З початком повномасштабної війни на домашній кухні у вінничанки Лариси Мороз регулярно збиратися волонтерки команди «Бджоли Поділля». Там дівчата виготовляють для захисників сухі супи та борщи. Одні займаються овочами – чистять та натирають їх для сушарок, другі – фасують страви та пакують за допомогою вакууматора. «Бджілки» готують продуктів набори чи не щодня. У їхній команді вже понад пів сотні волонтерів.

- У своїй роботі ми використовуємо куряче м'ясо, у ньому менше жирів і більше білка. М'ясо рвемо на тоненькі слайси і сушимо. Воно добре розぱрюється і відчувається у будь-якій страві, – каже Лариса Мороз, господиня маленької волонтерської кухні. – Фасуючи борщ на 4 літри, починаємо з продукту, якого треба сипати найбільше – буряка. Ми завжди піднього підлаштовуємося. Буряк кідаємо і в сирому вигляді, і у вареному. Пробували лише в сирому, але тоді борщ виходить не такий запашний.

Цей борщ жінка називає «переможним»: після того, як його скуштували, у військових з'являється наснага і бажання воювати та перемагати.

- В усіх наших пакетиках є необхідні спеції. Вони посолені, по-перчені. Ми додаємо багато спецій, противікробних та противірусних, як куркума. Якщо в хлопців з'являються проблеми з шлунково-кишковим трактом, то вона заспокоює і знимає запальні процеси. Майже в кожну страву ми

додаємо імбир, крім гречаного супу. Він у нас іде як дієтичний, – каже пані Лариса.

- Щодо пакування, то і тут ми експериментували. Спочатку використовували пакети на застібках, але вони розкривалися і втягували в себе вологу. Пробували ще вакуумні пакети, але, оскільки є гострі частинки продуктів, то вони проколовалися, і вакуум пропадав, – розповідає волонтерка.

На перших порах етикетки пані Лариса писала від руки, але це зайирало багато часу, тому вирішили їх друкувати. На одній стороні етикетки зазначали склад та спосіб приготування, а з іншої – зворотного боку – побажання та номер телефону для подальшого зв'язку. А ще мав бути обов'язковий напис «Не для продажу».

Складно було працювати «Бджілкам», коли вмикали електроенергію лише по кілька годин на добу. Доводилося сушити один-два під-

дони, аби натерті овочі не псувалися. Тоді Лариса почала шукати господинь, які могли б сушити продуктів набори вдома – відгукунулися 14 вінничанок.

Однак і волонтерські сушарки не витримують такого обсягу овочів – тріскають піддони. Кілька днів тому Лариса через соцмережі шукала майстра, який би міг їх полагодити. Натомість знайшлися добре люди, які зголосилися придбати нові кухонні машини.

Команда «Бджоли Поділля» має велику кількість замовлень від військових. Тож нині волонтерки потребують потужного павербанку, який би забезпечував енергією сушарки під час вимкнення електроенергії. Будемо сподіватися, що це прохання почне небайдужа людина і допоможе з вирішенням цієї недостаті.

Вікторія МЕЛЬНИК

Нагорода для Берти

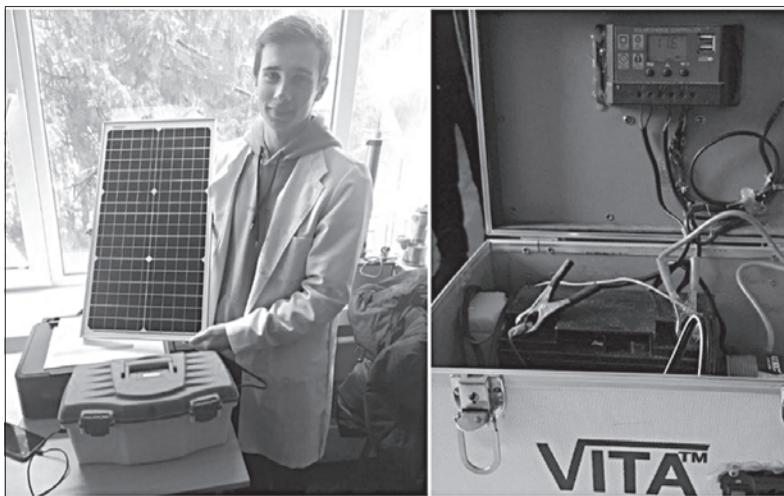
Службову собаку Берту нагородили медаллю «За відану службу» у Вінниці. Церемонія нагородження відбулася на плацу однієї з військових частин. Про це повідомили на сторінці військової частини 3008 Національної гвардії України.

Перед особовим складом командир частини вручив подяку кінологу та його вірному помічнику службово-розшукувій собаці Берті. Від початку війни вона разом із господарем постійно на службі, допомагає знаходити за-боронені предмети – бездоганно шукає зброю та набої. Берта вже три роки служить у військовій частині Нацгвардії. Це її перша нагорода. Утім, власник соба-

ки впевнений, що і не остання. Адже талановита шукачка пройшла навчання та отримала ліцензію на пошук зброї та боєприпасів.

- Перед службовим завданням усі чотирілапі проходили відбір. У німецької вівчарки Берти були найкращі результати. Вона і поїхала у зону бойових дій, де згодом на блокпостах вилучала нелегальну зброю з боєприпасами. У Нацгвардії вівчарка служить майже три роки. І вже встигла відзначитись у своїй непростій роботі, – розповідає кінолог Михайло Варун.

Підготувала
Вікторія МЕЛЬНИК

Переносні сонячні електростанції для ЗСУ майструють студенти і викладачі Вінницького технічного коледжу

Вартість вдосконаленої моделі складає понад 15 тис. грн (ці гроші необхідні на нові деталі). Зібрати необхідну суму у коледжі просить усіх небайдужих. За декілька днів спільними зусиллями вдалося зібрали лише 5 тисяч, решти необхідної суми наразі немає.

- Ми трішки вдосконалили і підсилили попередню версію вже наявної моделі. Якщо в нас будуть гроши, зможемо збирати потужніші пристрої, що дозволятимуть живити навіть холодильники у швидких допомогах, - розповів Олексій Грабенко, викладач фізики ВТФК.

**Підготувала
Вікторія МЕЛЬНИК**

Продовжуємо збирати все для фронту

Напередодні Нового року депутат обласної ради Олександр Хом'як, Михаїло Панків та Теймур Абушов вирушили у непрости волонтерську поїздку. З міркувань безпеки в соцмережі завчасно не розповідали про це, але тепер вже можна відзвітити: черговий гуманітарний вантаж прибув з Вінниці на передову в рамках роботи Міжрегіонального координаційного гуманітарного штабу.

Бійцям вінницьких підрозділів, які зараз боронять Україну на Бахмутському та Ізюмському напрямках, передали 15 пічок-буржуйок, генератор, шанцевий інструмент для облаштування та утеплення позицій, а також продукти харчування, зокрема – домашні смаколики. Господін з усієї області з любов'ю готували для солдатів печених курей, олів'є, налисники, голубці та ще багато різної смакоти.

Цей вантаж було відправлено на найгарячіший напрямок – в район Бахмута, Опітного, на кордон Харківської та Донецької областей.

– Наши бійці повідомили, що їм потрібні станіни для кулеметів, те-

- Зібрана підстанція — розробка студента групи 2-ВЕ Олега Липитана. У ній дуже зручно заряджатися акумулятор, одразу від двох джерел – від сонячної батареї і від підзарядного пристрою, – назначив голова циклової комісії економіки і фінансів ВТФК Андрій Крисак.

За словами студентів, пристрій дозволить нашим військовим підзарядити телефони, рації, павербанки навіть в окопі. А також живити Starlink та інші пристрої, розраховані на 220V.

**Підготувала
Вікторія МЕЛЬНИК**

Задній хід завжди небезпечний

Рухатись ним справді ризиковано, особливо якщо огляд водію обмежує халабуда чи інший масивний кузов авто. Тому такий маневр потрібно виконувати неспішно, з ретельним дотриманням усіх вимог правил дорожнього руху.

На жаль, дніми в смт Піщанка 25-річний водій Mercedes Benz Sprinter з міста Тульчин наїхав на такого ж віку місцеву жінку, яка отримала травми і була доставлена в лікарню. Машину доправили на арештмайданчик, водія перевірили, він виявився тверезим. Розпочато кримінальне провадження.

Віктор ЗЕЛЕНЮК

Намагався зарізати священника

Напад у храмі, вчинений психічно хворим вінничанином, правоохоронці кваліфікують як замах на вбивство.

За інформацією поліції Вінницької області, 2 січня вранці у Вінниці на номер «102» надійшло повідомлення про ножове поранення священнослужителя на території храму, що в мікрорайоні Пирогове. Коли поліцейські прибули на виклик, побачили чоловіка в неадекватному стані, який не реагував на зауваження. Натомість зловмисник почав наближатися до них, погрожував та вимахував предметом, схожим на ніж. Як потім з'ясувалося, це була небезпечна бритва. Аби зупинити громадянина, поліцейському довелося застосувати табельну зброю, вистріливши порушників в ногу. Його затримали, лікарі надали йому медичну допомогу. За фактами замаху на вбивство священника та посягання на життя працівника правоохоронного органу розпочате кримі-

був невідомий чоловік, який зайшов у храм і почав все перевертати. Настоятель храму отець Антоній перебував у алтарі, відреагував на шум та попрямував до чоловіка. Настоятель почав робити зауваження, однак невідомий чоловік не реагував на них і ножем порізав священнику горло», – йдеється в публікації на сайті єпархії, де також значено, що протоієрей Антоній прооперований та перебуває у реанімації в одній із лікарень Вінниці.

Деякі деталі цього інциденту згодом розкрили журналістам свідки та лікарі. Зокрема, стало відомо, що у церкви на момент злочину перебував, окрім священника, лише касир, який намагався зупинити кров і викликав «швидку». Непритомного пораненого привезли до лікарні у важкому стані, і медикам довелося оперативно оцінювати, чи ушкоджені важливі органи, адже в ділянці рані проходить трахея, стравохід і судини. Було виявлено та зупинено кро-

нальне провадження, тривають слідчі дії.

Також поліцейські розповіли, що нападником виявився 47-річний житель Вінниці. Раніше проблем із законом він не мав, але перебуває на обліку в психоневрологічному диспансері...

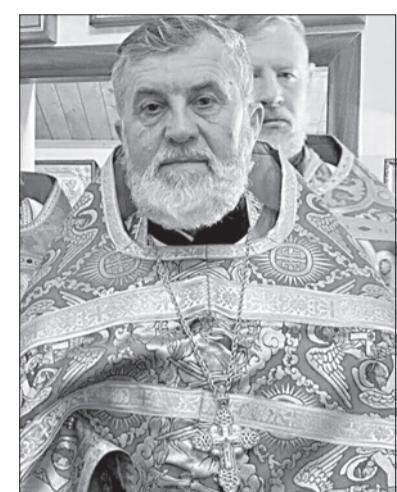
«Заспокійливий» постріл у ногу не становив загрози життю агресивного «різника». А от за життя пораненого 61-річного священника лікарім довелося поборотися.

Вінницька єпархія УПЦ (МП) повідомила, що близько 9-ї ранку в храмі на честь Покрова Божої Матері відбувся напад на протоієрея Антонія Ковтонюка. «Нападником

вотечу з судин у важливих ділянках ший.

Наступного дня єпархія повідомила, що стан отця Антонія поліпшився – він прийшов до тями, дав свідчення правоохоронцям і послідкувався з рідними. «Дякуємо усім за молитви! Також подяка представникам поліції та медикам за вчасно надану допомогу», – зазначили колеги постраждалого.

Про отця Антонія відомо, що він уже 20 років служить у Свято-Покровській церкві. В обласному управлінні у справах національностей та релігій його характеризують як поміркованого проукраїнського священника, який жодного

разу себе не скомпрометував жодними провокаційними діями чи негативними вчинками, хоча й належить до Московського патріархату.

Отже, мотиви дій нападника має встановити поліція (хоча вчинки психічно хворої людини не завжди логічно вмотивовані). А у Вінницькій єпархії УПЦ (МП) висловили свою версію: можливо, зловмиснику не сподобалось, що у цій церкві напередодні відспівували захисника України. «Священник Антоній звершував відспівування загиблого воїна Збройних Сил України, і є інформація, що цей чоловік нібито висловлював свій протест проти такого відспівування. За його словами, в цьому храмі воїна відспівувати не можна, бо він не належав до цієї церкви чи був взагалі невірюючий», – зазначив речник єпархії Андрій Балан у коментарі «ТСН».

Звісно, російські пропагандисти одразу підхопили цю новину і перевернули її з ніг на голову. За їхнію версією, напад пов'язаний із «радикалами» та «націоналістами», які «тиснуть на канонічну УПЦ». А ще, мовляв, «ета акція була організована СБУ, как и все подобные на Украине». Хоча, якщо підтвердиться версія свідків про невдоволення нападника відспівуванням воїна ЗСУ, то мотив злочину був саме «ватний» і проросійський.

А що ж нападник? Вінницький міський суд відправив його туди, де він уже не раз лікувався, тобто застосував «запобіжний захід у вигляді поміщення до психіатричного закладу в умовах, що виключають небезпечну поведінку підозрюваного». Поки що на 60 діб...

Юрій СЕГЕДА

Ворожому агенту загрожує довічне з конфіскацією

У листопаді минулого року поблизу одного з об'єктів критичної інфраструктури контролювіділка СБУ виявила і затримала «на гарячому» завербованого спецслужбами рф колишнього військовослужбовця, який звільнився з армії на початку 90-их і проживав на території нашої області, будучи переведеним ворогами у «режим очікування». Нарешті дочекався... Його впіймали під час виконання завдання російських кураторів – визначення координат об'єктів для ураження і спроб передати їх загарбникам.

За процесуального керівництва обласної прокуратури слідчими СБУ висунуто обвинувачення у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (державна зрада за умов воєнного стану). Звинувачувальний акт спрямовано до Жмеринського міськрайонного суду для розгляду по суті. Підозрюваному загрожує довічне ув'язнення з конфіскацією майна. Який висновок напрошується?

часи горе兹івного срср, за відродження якого вперто ратують за поребриком, військовими поспішають перетасувати. Українців загонили десь у тайгу і тундрі, запаскуджуючи їм мізки карапськими настроїми. А тим часом «корінні» носії таких настроїв масово прибували в наші краї і засвоювали пе-

рефразований вислів русифікованого українця: «Життя людині дається лише один раз, і його треба прожити... на Україні», хоча правильно звучало б «в Україні».

Василь ГРОМОВИЙ

П'ять тисяч маскувальних сіток різних розмірів та кольору сплели волонтери вінницького центру «ВінСолард» для захисників

Сітки плетуть темного, світлого та комбінованого відтінків, які волонтери виготовляють із темно-зелених, чорних, сірих та білих ниток. «Комбіновані» сітки — це спецзамовлення від нацгвардійців. Розмір такої сітки 7 на 3 метри. Замовлені від військових вистачає, тож плетуть їх навіть тоді, коли вимикають електроенергію.

- Надійшло замовлення від військових. Вони кажуть, що важко везти різні сітки: окрім білі, окрім темні. Немає листя, тож попросили зробити комбіновані. Типу, випав сніг, але є ще зелень. Робимо їх з тканини, які нікуди не підходять, не можемо дозволити собі їх викинути - все в дефіциті, - каже Тетяна Бінчук.

Основу для маскувальної сітки у волонтерському центрі створюють самотужки. За це відповідає Віктор Іванович.

- Навчитися плести сітки - неважка наука: є комірка і є нитка, і ми продіваємо нитку через цю комірку, зав'язуємо вузол — і все. І так пішов, пішов далі... За три-чотири години я сплітає сітку. Чим можу, тим і допомагаю, - розповів Віктор Іванович.

Плете маскувальні сітки для захисників і вінничан

Анатолій Баєв. Каже, дізnavся, що тут потребують додаткових рук, і вирішив допомогти.

- З перших днів війни я волонтерив в іншому місці. Потім побачив, що тут шукають помічників, і прийшов попрацювати. Швидко навчився плести, бо то, як не ми. Треба разом нашого ворога долати, - каже Анатолій Баєв.

Очільниця волонтерського руху Ольга Дернова розповіла, що у волонтерів не вистачає тканини. Зокрема, є потреба у спанбонді - матеріалі, виготовленому з полімерного волокна, який не боїться ні дощу, ні сонця.

- Це дуже легка тканина, ми приймаємо усі тканини, але він найкращий. Тому було б добре, аби люди нам хоч трохи «доналили». Один рулон спанбонду, це 300 квадратних метрів, коштує не мало - не багато - 6 тисяч гривень, - бідкаєтьсяся Ольга Дернова. - У нашому центрі завжди раді тим, хто виявить бажання допомогти працею. Бо постійно маємо замовлення від військових на виготовлення маскувальних сіток та кікімор, - закликає на допомогу пані Ольга.

Підготувала
Вікторія МЕЛЬНИК

«Це те, чим дихаю, і те, що в серці є...», -

каже про свою волонтерську діяльність Анна Лаврик з Могилів-Подільського

У попередньому номері «Вінниччини» була надрукована кореспонденція «Тримаймо стрій, бо боротьба ще попереду» за підписом — «З любов'ю, ваша військова волонтерка Аня Лаврик». Її прізвище з'явилося у нашій газеті завдяки заочному представленню Анни відомим подільським козацьким отаманом Миколою Крижанівським. У телефонній розмові зі мною він сказав: «У мене є прекрасна знахідка для «Вінниччини» — козацький волонтерський екіпаж справжніх патріотів України...» Отак і відбулося мое знайомство з цією непересічною особистістю.

Анна Олексіївна Лаврик — військова волонтерка. Без зайвого пафосу вона каже: «Волонтерство — це і є я, це те, чим дихаю, і те, що в серці є...».

Анна — єдина жінка з міста Могилів-Подільський, яка з командою волонтерського козацького екіпажу у складі волонтерів-пенсіонерів Володимиром Пуньком та Сергієм Стангрітом доставляють гуманітарну допомогу на фронт нашим захисникам. У 2014 році жінка поступово почала займатися такою громадською діяльністю, а з 2016 року волонтерство стало невід'ємною частиною її життя.

Лише після повномасштабного вторгнення росії в Україну 24 лютого 2022 р. цим бойовим екіпажем було здійснено майже 30 поїздок з гумантажем на передову, в найгарячіші точки. Не раз доводилося очікувати там, де ракети літять майже над головами, де все палає, де чути вибухи, де смерть ходить по п'ятах. Але хто допоможе воякам, нашим Котикам, як вона їх називає, як не ми самі? Ніхто, крім нас, не захистить їх. На нас покладена ця дуже висока місія і велика відповідальність.

Волонтерка є великою патріоткою своєї країни. Вона прагне нашої перемоги, наближаючи її свою жіночною сутностю. Во жінка — це уособлення берегині домашнього вогнища та миру.

Анна бореться за несправедливість, своїми вчинками виявляє жертовність, прагне на всьому бачити добро і за свою українську землю, за свій український народ, за свою родину готова сама йти боронити нашу державу, якщо доведеться.

До 2018 року Анна плела маскувальні сітки на фронт. Спочатку у колі волонтерів-сточників, потім — вдома. І виготовила їх кілька десятків. Але з часом стала не передбачувана прикрість. Після взаємодії з різним робочим матеріалом її руки почервоніли і з'явилося висипання. Щоб позбутися алергії, лікарі порадили насамперед уникати контактів з тканинами.

Але налаштована на активну діяльність Аня не здалася на милість обставинам і почала взаємодіяти з іншими колегами та підтримувати їх волонтерські справи як могла.

— Я тоді зрозуміла, що маю здатність гуртувати навколо себе людей, і все стало на свої рейки, як і мало бути. Таким чином у нас народився козацький волонтерський екіпаж з трьох людей, які разом з помічниками по духу роблять одну велику справу заради нашої перемоги.

Потім волонтерка разом з екіпажем почали доставляти бійцям продукти харчування, домашні смаколики, джерельну воду, речі першої необхідності, рації, телефони, павербанки, одяг та взуття, турнікети, бандажі, термо-

білизну, шкарпетки, труси, різноманітні ліки та перев'язувальні матеріали, повністю укомплектовані автівки, генератори, насоси для викачування води з окопів, газові балони з плитами, маскувальні сітки, подушки, ковдри, білоноклі, матраци, каримати, окопні свічки, ліхтарі, плівки для бліндажів, скоби, цвяхи, сокири, молотки, шуруповерти і багато іншого... Одним словом — все, що в їх змозі дістати чи зробити, завдяки добровільним помічникам, які завжди піліч-о-пілі з волонтерами. Важко перерахувати весь гумантаж, який доставив козацький екіпаж нашим військовим на передову. А бійці замовляють щоразу нові й нові дивайси.

Анна сильна духом і вольова жінка.

Вона самотужки виховала трьох дітей — доньок Олесандру і Анастасію, сина Юрія. Має двох онуків — Михайлі і Даніїла.

За фахом Анна Лаврик економіст, але в період війни тимчасово не працює, бо вважає, що, займаючись благодійною діяльністю, принесе більше користі рідній державі у тяжкий для неї час.

Волонтерка любить своїх дітей, онуків, свого батька, свою родину, свій український народ, свою українську землю і свою Україну. Вірить в ЗСУ. Вона не шукає легких шляхів. Сильні люди складнощів долі не відчувають. До нашої Перемоги разом!

Читачі «Вінниччини» будуть чекати нових звітів-повідомлень волонтерки Анни Лаврик.

Віктор ЗЕЛЕНЮК

Валентина Саврасова — кращий бухгалтер України

(Закінчення.
Початок на 1 стор.)

— Для мене це дуже дорога і престижна перемога, бо тільки з третього заходу я успішно дійшла до фінішу, — ділиться думками Валентина Володимирівна. — Усвідомлення того, що це дуже серйозний конкурс і що в ньому бере участь велика кількість досвідчених бухгалтерів з усієї України, вимагало надзвичайної концентрації зусиль на запрограмований результат... Треба було пройти три етапи конкурсного відбору. Перший — нескладний, а от другий став серйозним випробуванням. На кожне завдання давалося близько десяти хвилин, але все одно здавалося, що цього дуже мало. Запитання були досить складні і з різ-

них галузей бухгалтерії — і прибуток, і ПДВ, і зарплата...

Третій етап — це написання творчої роботи. В цьому році в зв'язку з тим, що в нашій країні йде страшна війна, організаторами конкурсу було визначено досить дочірну тему есе: «Як бухгалтерські службі організувати свою роботу та допомогти підприємству в умовах воєнного стану».

Перемога в конкурсі — це не просто можливість отримати визнання Кращого бухгалтера України, а впевненість в тому, що ти робиш те, що вміш і що є твоїм покликанням в житті.

З початку російської агресії я працювала з декількома підприємствами, які мали зовсім різний характер діяльності. Одним із осно-

вних, де я була на той момент головним бухгалтером, являлось об'єднання громадян, яке займається виробництвом металевих пакувань, а саме — кришки металевої. В штаті даного УТОСу всього 60 працівників, і дев'яносто відсотків з них це люди із вадами зору. Хтось не-зрячий взагалі, хтось тільки частково, та в кожного із них є сім'я, діти та інші люди, за яких вони відповідають. А тому допустити, щоб ці люди, які і так знаходяться в стані страху і шоку, залишились без роботи і заробітної плати — це моральний злоній перед ними.

Так от, з перших днів війни на підприємстві були поставлені цілі працювати і виробляти критично важливу продукцію і для населення, і для потреб ЗСУ. Зарараз можу-

констатувати, що плани були виконані, адже велику кількість кришок виготовлено та реалізовано, частково передано на волонтерські організації в якості благодійної допомоги. Дуже хочу, щоб дане підприємство працювало і надалі, адже саме такі підприємства вкрай потрібні як виробникам тих товарів, які просто необхідні і в режимі війни, і після перемоги.

На сьогодні я вже працюю на іншому підприємстві, яке знаходитьсь в стані запуску. Адже все рухається, і рано чи пізно ми теж маємо рухатись далі. І найменший вклад в розвиток навіть маленького бізнесу — це великий плюс для нашої країни.

Відомо, що визначеність мети — відправна точка всіх досягнень.

Тому моя порада колегам — ставте перед собою цілі, не зупиняйтесь на меншому, ідіть до того, про що мрієте і до чого прагнете. Не забувайте, що ми не просто бухгалтери, ми фінансова опора і важиль кожного підприємства, кожного виробництва та країни в цілому. Тільки з нашою наполегливою працею, нашими знаннями ми привідимо момент перемоги!

Працюймо і виконуймо те, що можемо, на своїх місцях з метою покращити умови наших воїнів на фронти, допомогти нашій державі втримати економіку, забезпечити наших працівників заробітною платою та рухатись до нової України — вільної і незалежної.

Віктор ЗЕЛЕНЮК
Барська громада

Полковник Андрій Бабкін – патріот, офіцер, професіонал

(Закінчення.

Початок на 1-й стор.

Ішло реформування системи цивільного захисту, створювалося якісне нове рятувальне відомство. У 2003-му році Андрій Бабкін закінчив Академію пожежної безпеки України. Відтак з 2004 року працював на керівних посадах в «серці» обласного відомства – в оперативно-координаційному центрі Головного управління МНС України у Вінницькій області.

З 2011-го по 2015-й рік очолював ОКЦ, згодом був призначений начальником відділу реагування на надзвичайні ситуації Головного управління ДСНС України у Вінницькій області.

Андрій Володимирович один із тих, хто дійсно має безцінний і колосальний досвід практичної роботи. Попри ключову посаду (начальник управління реагування на надзвичайні ситуації) в ГУ ДСНС України у Вінницькій області, проводив особисто вести за собою підлеглих під час ліквідації пожеж та наслідків надзвичайних ситуацій. Відгуки про професіоналізм, рішучість та сміливість офіцера не раз доводилося чути навіть від пересічних вінничан, при цьому сам рятувальник є надзвичайно скромним та не вважає себе видатним.

А розповісти про звитягу нашого героя за роки спільної служби, звісно, є що.

У лютому 2005 року через порушення правил пожежної безпеки спалахнув торговельний центр «Шок». Близько дев'ятої ранку до місця надзвичайної події було направлено всі підрозділи Служби порятування обласного центру. Пожежі було надано третій номер виклику, з вогнем, який охопив автомобільну парковку, боролися 80 чоловік особового складу (19 відділень). Час від часу відбувалися вибухи автомобілів, які знаходилися на підземній стоянці. Ліквідація пожежі ускладнюва-

лася сильним задимленням. Карета екстреної медичної допомоги забрала кількох людей з опіками та отруєнням продуктами горіння. Через технологічні отвори торговельного закладу (ескалатори) ідкий чорний дим швидко поширювався на вищі поверхні споруди. Але завдяки злагодженим діям підрозділів Служби порятування пожежу тоді вдалося локацізувати достатньо оперативно. Рятувальники запобігли розповсюдженням полум'я на торговельні зали першого поверху. За кілька годин пожежу ліквідували остаточно. Андрій Бабкін тоді особисто очолював найскладніші ділянки боротьби з вогняною стихією.

Полковник Бабкін дуже добре

пам'ятає ще одну «резонансну» пожежу. 11 березня 2014 року о 15.23 в оперативно-диспетчерську службу «101» надійшло повідомлення про пожежу на об'єкті корпорації «O.L.KAR-АгроЗооВет-Сервіс», розташованому у м. Шаргород на вулиці Леніна. На заводі з виробництва щурякою отруті та ветпрепаратів спочатку зайнайшли складські приміщення та виробничий цех, а згодом вогонь перекинувся на адміністративну будівлю. Висока температура горіння, наявність хімічних спо-

лук у диму та велика площа пожежі значно ускладнювали приборкання полум'я на підприємстві. Наразі тоді було залучено чергові відділення державних пожежно-рятувальних частин Шаргороду, Могилів-Подільського, Тульчину, Жмеринки, Мурованих Курилівців, а також місцеві пожежні команди сіл Мурафа, Джурин та Пеньківка Шаргородського району. Про розмах надзвичайної події говорить кількість сил та засобів, якими довелося керувати офіцеру ДСНС: на місці пожежі працювало 45 чоловік особового складу, було задіяно 14 одиниць техніки.

Цікаво, що, як і його легендарний батько, який у травні 1986-го року очолював зведений загін вінниць-

табних пожеж, спричинених 6 березня та 14 липня ракетними обстрілами російських окупантів.

Але крім випробувань вогнем, бійцям ДСНС постійно доводиться мати справу з іншими ситуаціями – не менш ризикованими й резонансними.

Приміром, як звичайний рятувальник, у бойовому одязі та в

апараті захисту дихання, не раз і не два спускається на дно глибоких криниць, аби дістати звідти людей.

18 березня 2016 року в с. Наддністрянське колишнього Мурованокуриловецького району на вул. Шкільній під час копання криниці загинуло двоє чоловіків. На місці події одразу прибув черговий караул державної пожежно-рятувальної частини №23 з Мурованих Курилівців. У криниці на глибині близько 17 метрів (шар води близько 20-50 см) знаходилися тіла копачів – 59-річного жителя с. Морозівка та 32-річного жителя с. Наддністрянське Мурованокуриловецького району. З'ясувалося, що перший чоловік, перевібаючи на глибині, зенпритомнів, а другий спустився на дно, аби йому допомогти, проте також втратив свідомість. Полковник Бабкін особисто спустився на дно, а о 15.15 загиблих за допомогою спеціального обладнання та апаратів на стисненому повітрі підняли на поверхню. З'ясувалося, що причиною загибелі людей тоді стало удушення сірководневним газом.

Загалом вийджав ще кілька разів для здійснення аварійно-рятувальних робіт, пов'язаних з кри-

нициями та шахтами, що загрожували обвалами порід та будівельних матеріалів.

У червні-липні 2016 року офіцер виконував важливі завдання на Сході країни під час протистояння московському агресору. У складі приданых сил зведеного загону Львівської області брав участь в інженерному укріпленні першої та другої ліній оборони. Зокрема, працювали тоді і у населеному пункті Часів Яр. Грамоти, подяки, медалі...

Але, мабуть, нині чи не найголовніша річ у робочому кабінеті Андрія Володимировича з тих часів – державний прапор з іменами побратимів.

Підбиваючи підсумки цієї розповіді про людину, яка є обличчям пожежно-рятувальної служби Вінниччини (і на якій лежать обов'язок та велика відповідальність), хотілося б побажати Андрію Володимировичу Бабкіну та його родині добробуту та здійснення мрій. І особливо, найголовнішої та найзадовільнішої, яка є у нього (і в усіх справжніх українців). Аби вороги нашої держави згинули усі й якомога швидше – «як роса на сонці».

Олександр КУТОВИЙ

Черговий патріотичний проєкт філателіста Канівця

Чернечу гору в Канів.

Ще до повномасштабного російського вторгнення виставки Канівця змогли побачити жителі Запорізької, Київської, Сумської, Херсонської, Черкаської, Чернігівської, а також підпорядкованих Україні районів Донецької і Луганської областей. Вже після нападу на нашу країну російських фашистів Олександр Володимирович ініціював черговий патріотичний проєкт «Незламний, нескорений козацький дух українського народу». Починаючи з кінця квітня, він без жодного вихідного дня коштами зі своєї пенсії проїхав вісім областей нашої країни, які розкинулися західніше Вінниччини, та Житомирщину, яка з нами на одному меридіані. Гасив спеціальні конверти, присвячені перемогам українців у боротьбі із загарбниками, насамперед – російськими.

Напередодні Нового року в Липівці минув 250 день його безперервної подорожі. Тут легендарний філателіст зустрівся з очільником громади Віктором Бичковим, а також – давнім приятелем, місцевим краєзнавцем Олександром Роговим, який є водночас заступ-

ником голови обласної організації Асоціації філателістів України із зв'язків з козацтвом. Завдяки їх підтримці погасив аж три конверти: із зображеннями пам'ятника героям АТО в центрі міста, пам'ятного знака біля католицького храму з нагоди спільног

удару по більшовиках вояків УНР і польських живнірів у 1920 році, пам'ятного знака в селі Хороша на честь розгрому денікінів вояками УГА в 1919 році. Також відвідав Погребище, де його особливо зацікавила меморіальна дошка, встановлена на приміщенні старостини в Старостинцях – рідному селі генерал-хорунжого Івана Трейка, який боровся з російськими окупантами від 1919 до 1945 року, загинувши у боях з енкаведистами на Рівненщині. А в смт Турбів колишнього Липовецького району Канівець досліджував і як філателіст фіксував події понадстоletньої давності, пов'язані з ге-

роїчними, але масово ураженими тифом підрозділами УГА...

Цікаво, що зустрічати Новий рік Олександр Володимирович направився на свою малу батьківщину. А попереду в нього – друга частина мандрівки Україною у рамках проєкту «Незламний, нескорений козацький дух українського народу». Ще напруженіша і близчча до нинішньої безпосередньої боротьби з нинішніми загарбниками. Хотеться вірити, що перемога над ними здобудеться навіть раніше, ніж Олександр Володимирович пройде зі своєю патріотичною місією всі наші області.

Микола КАВУН,
власкор «Вінниччини»

Олександра Володимировича можна вважати нашим повноправним земляком. Хоч народився він 11 листопада 1957 року в селі Заставля (нині в складі міста Монастирище), тобто за кілька років після тутешніх адміністративних змін, цей край усе-таки залишається околицею Східного Поділля. Теж Монастирище і навіть деякі волості за ним у дореволюційні часи входили до складу Липовецького повіту Київської губернії, а до 7 січня 1954 року, тобто до утворення Черкаської області, воно було районцентром Вінниччини. Та ще й до Черкас йому незрівнянно дальше, ніж до нашого обласного центру, з яким воно має регулярне автобусне сполучення.

Навчався Канівець у середній школі сім Цибулів того ж району. З дитинства захоплювався футболом, згодом виступав за серйозні команди, навіть мріяв про кар'єру тренера. А після армії пішов служити в столичні органи внутрішніх справ. Серед інших об'єктів охороняв і Національний музей Т. Шевченка. Будучи сином художника і вишивальниці, він не міг ковзати байдужими поглядами по експонатах, а майже професійно міливався ними. Вступивши на юрфак

Київського держуніверситету, успішно закінчив його, що відкрило шлях на високу відповідальну посаду в тих же органах.

Найбільшим захопленням Олександра Володимировича стала філателія. Беручи активну участь у діяльності низки громадських та земляцьких організацій, він після виходу на пенсію став одним із найвідоміших філателістів України, організовуючи змістовно найбагатші виставки. Особливо популярності серед співвітчизників і зарубіжних гостей здобула його експозиція «Останнім шляхом Кобзаря», зібрана нашим героєм 2011 року в ході Міжнародного походу-реквієму за маршрутом із Санкт-Петербурга на

маршрутами із Санкт-Петербурга на

«Юним друзям лісу» - 50

Саме стільки років при Сумівській школі діє учнівське лісництво «Юні друзі лісу», шефство над яким взяв місцевий Бершадський держлісгосп

У школі створено і діє лісівничий еколого-просвітницький центр, який в 2016 році оновив всю інформаційну базу за рахунок коштів державного підприємства Бершадський лісгосп на суму майже 100 тис. грн. Тут учні приучаються до азів лісівничої науки, викладається курс за вибором з «Основ лісогосподарства», проводяться зустрічі з лісівниками, заняття з написання науково-дослідницьких

вихованці на лісівничих зльтотах. Юні лісівники за допомогою електронних презентацій розповідали про своє досягнення, захищали дослідницькі роботи з лісової справи.

У доробку добрих справ вихованців учнівського лісництва є ціла низка природоохоронних заходів: це збір насіння лісових дерев, заготівля соковитих кормів для підгодівлі диких звірів, які жи-

робіт, семінари, конференції, свята. Разом з відділом освіти для вчителів організовуємо предметні семінари, міжрегіональні конференції, майстер-класи, круглі столи з обміну досвідом.

Як результат, багато наших вихованців стали лісівниками, агрономами, вчителями предметів природничого циклу, є такі, які зараз занавчаються на лісівничих факультетах.

У школі працює екологічна лабораторія, де діти вчаться вирішувати особливо гострі екологічні проблеми села, виносять їх на засідання старостату с. Сумівка, набувають умінь писати науково-дослідницькі роботи з лісництва, екології. Наші вихованці - учасники конкурсів науково-дослідницьких робіт з лісництва, лісознавства, лісозоревенденії.

Вихованці учнівського лісництва «Юні друзі лісу» неодноразово ставали переможцями обласних лісівничих зльтотів та учасниками Всеукраїнських зльтотів учнівських лісництв, які проходили в містах: Рівне, Суми, Київ, Луцьк. Цікаві й змістовні виставки з наробками про свою роботу оформляли наші

вуть у вольєрі Сумівського лісництва, допомога у вирощуванні саджанців ялівцю, самшиту, ялини у теплицях базового господарства, посадка жолудів у коробі, екскурсії, експедиції до лісу з метою вивчення його біологічного розмаїття, спостереження за змінами лісу у різні пори року, пропагандистська робота. І головне, чим займаються юні лісівни-

ки — це весняна і осіння посадка лісу.

За час роботи шкільного лісівничого об'єднання школярами під керівництвом лісівників Сумівського лісництва висаджено на площі понад 55 га саджанців дуба звичайного, горіха чорного, берекі лікарської, модрини, груші, черешні в кількості близько 150 тис. штук. Це вагомий внесок у збільшення лісистості Бершадщини. За плідну працю учнівське лісництво «Юні друзі лісу» неодноразово нагороджено грамотами республіканського, обласного, районного рівня, цінними подарунками.

У думці завжди повертається до того, як важливо, щоб дитина з перших кроків по землі вчилася жити в мірі з природою. Про це ж свого часу писав великий педагог В. Сухомлинський: «Від того, що відкрилося дитині в навколишньому світі в роки дитинства, що її захопило і здивувало, що обурило — від

циого залежить, яким громадянином буде наш вихованець».

Про це свідчить наш багатий досвід співпраці лісівників та педагогів, зокрема в рамках організації діяльності учнівського лісництва.

Учні разом з лісівниками вже багато років реалізують унікальну в межах країни програму заліснення, яка стартувала ще в 2006 році, беруть участь в акції «Зелена країна».

Найбільш цікавим і захоплюючим для дітей є безпосередня зустріч з його величністю Лісом тоді, коли просто йдуть на екскурсію, і тоді, коли садять маленькі саджанці, з яких виросте майбутній український ліс.

Упродовж всього навчального року вихованці лісництва беруть участь у різноманітних природоохоронних акціях. Щорічно з радістю виготовляють синичники, шпаківні для перелітних птахів. Не бувають порожніми годівниці на подвір'ї та у фруктовому саду

Сумівської школи, тому що не забувають про своїх пернатих друзів - птахів, які залишилися зимувати у нас на Поділлі, школярі Сумівської школи.

Від усього серця хочу подякувати лісівникам-професіоналам Бершадського краю, хто працював, працює і опікується школярами упродовж всіх років діяльності учнівського об'єднання.

Особливі слова подяки Бондарю Анатолію Омеляновичу, Краснєєву Миколі Володимировичу, Сташенку Володимиру Анатолійовичу, Гузу Анатолію Олексійовичу, Гузу Віктору Анатолійовичу. Вони глибоко переймаються проблемами нашого шкільного лісівничого об'єднання.

Разом ми садимо ліс, прислуховуємося до слушних порад про те, як це зробити правильно. Краснєєв М.В. за 25 років на посаді директора Бершадського лісгоспу постійно навчав, підтримував, допомагав юним лісівникам, забезпечував усім необхідним для участі у зльтотах, акціях, конкурсах.

Наша мета - вчити молодь шанувати ліс, виховати у підростаючого покоління шанобливе ставлення до природи, дотримання правил поведінки в лісі, допомогти здійснити головне завдання лісівників – відтворення лісів України, вчити юне-

Перша в області, п'ята – в Україні

У середині вісімдесятих років у звязку з комп'ютеризацією виробництва, наукових досліджень, управління, побуту, світових інформаційних ресурсів та й власне освіти було введено в нашій країні як навчальний предмет інформатику. Так, в усякому разі, заявлялось офіційно, а ось про значення комп'ютеризації в питаннях оборони чомусь не згадувалося. Нині ж саме цей напрямок надважливий!

Раз у п'ятірічку в країні визначають кращих вчителів з окремих предметів. Зокрема, з інформатики - минулого року на Вінниччині перемогла вчителька Немирівського ліцею №2 Світлана Водоп'янова. А у грудні

вона представляла нашу область у другому туру всеукраїнського конкурсу «Учитель року - 2022» у номінації «Інформатика». Ясна річ, через війну були представлені не всі регіони, а лише 19 з наявних, хоча тур проводився онлайн. У підсумку Світлана Сергіївна здобула п'яте місце. Доволі результивно, з чим ми її і привітали, попросивши розповісти про себе. Отже:

- Мое дитинство розділене на віллі між Вінницею і Серединкою колишнього Бершадського району. Дуже колоритне село, пов'язане не з неординарними особистостями. Звідси відомий комісар партізанського загону Максим Корнійчук, тут найвищі нагороди отримував за керівництво місцевим колгоспом Федір Кавун, якого гідно замінив син кандидат сільськогосподарських наук Олександр Кавун.

Гордістю села став і доктор наук Федір Горбонос. Тут жив і творив фізично обмежений, але сильний духом поет і філософ Василь Думанський. Серединці багато місяця у своїх книгах приділили заслужені журналісти України Петро Маніленко і Федір Шевчук, а один із засновників на Буковині зіркового ансамблю «Смерічка» і колишній власник газети «Вінниччина» поет-пісняр Анатолій Фартушняк написав надзвичайно зворушливий «Серединський вальс»...

Я вдячна Серединці за все, що там почертнула. Як і загальноосвітньому ліцею №20 міста Вінниця. А Немирів по-своєму став близьким мені. Під час навчання у педуніверситеті я познайомилася з Василем Водоп'яновим з дуже цікавої родини. Його батько Олександр Броніславович очолював відділ

освіти райдержадміністрації, мама Катерина Василівна – колектив Криковецької загальноосвітньої школи. Ми з Василем працювали поруч у ліцеї №2, але він вирішив дещо змінити свій фах. Зате також учителем інформатики в нашему ж ліцеї є його старший брат Сергій. А сестра Тетяна викладає у сусідній з Немирівом Ковалівці англійську мову. Он у яку помітну династію педагогів я потрапила!

До того ж, у нашему ліцеї панує справжня творча обстановка, яка спонукає перебувати у постійному пошуку вдосконалення своєї роботи. Тому й надалі будемо старатись. І на завершення: у другому туру всеукраїнського конкурсу «Учитель року – 2022» брала участь я не одна, а й учителі інших предметів з нашої області, тому раджу розповісти й про них.

Дякуємо, Світлано Сергіївно, врахуємо це у подальшій роботі.

Микола КАВУН,
власкор «Вінниччини»

Віталій КОВАЛЬЧУК: «Перепілки вдома – це вигідно»

У природному середовищі ці невеличкі птахи мають доволі широкий ареал гніздування. Зокрема, в Європі повсюдно, за винятком Ірландії, майже повністю Скандинавський півострів, вся тундра та наближені до неї ліси. Зате місця осілого проживання небагато. У Європі – південні Іспанії і Португалії, в Азії – Індія, в Африці – її південно-східна та північно-західна на частини. Місце зимування ще менше – центр Африки, долина річки Ніл, а в Азії – та ж Індія.

Цю географію змальовуємо на самперед для того, щоб показати теплолюбність перепілок. І це чи не основна проблема, яку потрібно розв'язати для успішного розведення птахів вдома. Адже їм маємо забезпечити постійну температуру 18-25 градусів, бо якщо вона опуститься на десятки градусів, птахи просто гинутимуть.

Неодноразовий чемпіон колишнього Липовецького району з шахів, педагог за фахом Віталій Ковальчук з приміського села Хороша не так давно захопився розведенням перепілок. З ним й обговоримо плоди та мінуси цікавого заняття.

- Віталію Юрійовичу, чи про-раховували ви в цьому господарюванні як завзятий шахіст ходи наперед і як виникло бажання взяти курс на перепілку?

- Бажання не в мене, а в Даши, дружині. Перебуваючи позамінного року в Іллінцях, вона придбала два десятки пташеняток. Мені насамперед сподобалось те, що ніяких профілактичних щеплень їм не треба. Засівши за спеціальну літературу, побачив, що й утримання можна відчутно здешевити, якщо

комбікорми не купувати, а переважно готувати самотужки.

Звісно, на перших порах вистачало яєць і тушок лише для сім'ї та близьких людей. Як відомо, кількість холестерину там і там мінімальна. Я відчув, що з появою в обійті перепілок стан моого здоров'я поліпшився.

Інкубаційний період у них триває 14-17 днів, а статевозрілими вони стають у 35-40 днів. До того ж, найпростіша у догляді самка японської породи дає в середньому три сотні яєць на рік, тому поголов'я наростило доволі швидко.

- І коли ви свою продукцію ви-несли за межі сім'ї та родини?

- Це сталося несподівано. Дружина з хворим дитям перебувала у клініці далеко від дому, а за птахами ми із донечкою-першокласницею Яною доглядали вдвох. Коли побачив, що яєць багатенько назбиралося, вирішив скористатись реклами – люди відгукувались. А потім відчув, що й тушок зайвих набирається: самці, вибраковані самки. Тому і її запропонував ліпівчанам. Охочих знайшлося достатньо, тепер доводиться піднажуватись, аби забезпечити всіх бажаючих посмакувати цим десертом.

- Що впливає на несучість?

- Факторів багато. Наприклад, освітлення. Воно не повинно бути яскравим, але на перших порах після вилуплення пташенят – необхідне цілодобово. Тому й утримую таких в одній з хатніх кімнат за температури понад 30 градусів. Потім переношу до пташника, де за допомогою таймера забезпечуються неяскраве світло до 17 годин на добу.

- Чи даєте влітку зелень?

- Ні. І ось чому. Раціон має бути стабільним, бо всякий зміні відчутно вдається по несучості. Тому краще зелень висушувати і впроваджувати усього року використовувати її також. А загалом класичний раціон пропонується здебільшого такий:

- зернобобові, пшениця, ячмінь, кукурудза, пшено, варена гречка;
- яйця, риба, риб'ячий жир, кисломолочний сир, черв'яки;

- капуста, морква, буряк, гарбуз, варена картопля;

- дрібненький гравій, кварцовий пісок, хвойне борошно, яєчна шкаралупа, крейда, дріжді, премікси, сіль (ясна річ, останні компоненти – в мінідоах).

Звичайно, за домашніх умов усього цього розмаїття досягнути практично неможливо, але максимально наблизитись і зберегти стабільність у годівлі необхідно. Особливо ж для несучості треба старатись підвищити відсоток протеїну в раціоні бодай до 20 відсотків. Ще дуже важливо перепелів не перегодовувати, не утримувати в тісноті, а також не старатися зробити ручними, бо стресові ситуації їм не на користь. Годую ж їх двічі на добу – близько 9-ої ранку і 18-ої ввечері.

Які ще зауваження? І корми, і відливання вода мають насипатися і наливатися за межами кліток, у яких перебувають птахи. Верх кліток зсередини бажано оббити тканиною, аби під час підстрибування їх мешканці не травмувалися. Вологость у приміщенні треба підтримувати на рівні 60-70 відсотків. А про те, що в ньому постійно має бути

порядок, думаю, нікому нагадувати не треба.

Для інкубації використовуються лише свіжі яйця – не більше тижневої давності. Ясна річ, тепер у зв'язку з частими перебоями електроенергії цей процес складний, але виходи із ситуації треба шукати.

- Розкажіть, будь ласка, про свою родину.

- Мій прадід Федір був у Хорошій відомим господарем. Але колишній «кесесерівський» режим усім таким поламав життя. Лише назва «Ковальчука поле» збереглась донині. Тато Юрій Вікторович був бригадиром будівельної бригади, мама Галина Іванівна – обліковцем на фермі. Після розвалу колгоспу згодом обом довелося перекваліфіковуватись. Тато став кочегаром у школі, а мама – соціальним працівником. Я з дитинства дуже любив математику, доб-

ре її зінав. Тому одразу ж після закінчення школи, ще до вступу в педінститут, мене взяли працювати вчителем у Струтинську неповну середню школу. Цікаво, що моя майбутня дружина саме того року пішла там до першого класу. Хто б міг тоді передбачити, що наші життєві шляхи поєднаються! Але це сталося, ділимо напівл радості і печалі. До речі, спільне захоплення вирощуванням перепілка належить до найсвітліших сторінок в історії нашої сім'ї.

Насамкінець хочу нагадати, що я власник перепілка початковий. Тому пропоную досвідченішим колегам висловити на наступних сторінках свої міркування, які можуть бути куди цікавішими і кориснішими.

Спілкувався Микола КАВУН
Фото автора

А ви купили шахрайське деревце?

Надурити наївну людину можуть у будь-якій галузі, зокрема і в садівництві. Тепер шахраям робити це стало ще простіше – обманюють не лише традиційними способами на базарах, а й по-новому, використовуючи сайти та соцмережі.

Інтернет уже кілька років ряснє оголошеннями про продаж саджанців новітніх кімнатних сортів, із яких можна ледь не щомісяця збирати плоди відрами і ящицами. Ось приклад: «Саджанці лимонного дерева. Добре росте у квартирних умовах! До 4 кг з куща кожні 3 місяці. Плоди масою 200-300 грамів! Невибагливий у догляді! Висока морозостійкість - 35. Термін дозріван-

знак «мінус», а просто рисочка?

Хто має досвід вирощування лимонів, той лише посміється. Зокрема, стосовно описаної скороплідності, бо знає, що плід-лімончик може дозрівати рік або й більше. Досвідчений цитрусівник та-ж-же знає, як важко взимку в опалюваній кімнаті вберегти деревце лимона чи апельсина на відпадання листя.

А хто не має досвіду – замовляють наввипередки, доки не розібрали. Бо ж тут продавці запевняють, що їхні унікальні сорти не бояться сухого повітря, додаткового підвітання взимку не потребують. Бо це ж, мовляв, новий особливий гіbrid. І, звісно, «без ГМО»...

які будуть рости і родити у вас на вікні. Не вірите? Правильно робите.

«Можете зробити замовлення на саджанець фруктового дерева. Саджанець запакований у картонну упаковку. Тому при перевезенні поштою саджанець не буде

лефонів. А деякі навіть не лінуються прислати покупцям якісні тоненькі патички. Воно й не дивно, що ці «саджанці» не зламаються в дорозі – вони ж коротші за олівець. Що – не ростуть? Засохли! Певно, ви неправильно їх дотримались

зламаний чи пошкоджений. Ми продаємо лише якісний продукт. Ви будете задоволені результатом і наслоджуваєтися фруктами цілий рік», – обіцяє чергова реклама, оздоблена яскравими фотографіями. Як же не повірити, адже на знімках акуратні картонні коробочки, гарні написи, деревця в горщиках, ясно обліплени ягодами... І на ящичку чорним по білому написано: «20 кг в місяць». Ага, щомісяця, з одного паростка, в кімнаті – два відра черешень. Тобто 24 відра на рік. Цікаво, це диво-дерево хоч іноді відповідає, чи все родить і родить?

Деякі «продавці» просто отримують кошти за замовлення і змінюють номери та-

інструкцій. Як це – не було коріння? Певно, ви його обірвали...

Кого не влаштовують диво-саджанці, можуть купити диво-насіння. А найбільшим і найприбутковішим для шахраїв дивом є те, що хтось вірить, ніби лимон або садове дерево, вирощені з зернятками, можуть дати урожай через три місяці. Не кожен сорт помідорів так зможе.

«Крок №1. Розкрійте упаковку з насінням і висадіть їх згідно з інструкцією у за-здалегідь приготовлений ґрунт. Мінідерева «Кімнатний сад» схильні дуже швидко рости, тому заздалегідь продумайте місце для зростання та цвітіння.

Крок №2. Слідкуйте за стабільним температурним

режимом та помірним поливом (поливати 2-3 рази на тиждень).

Крок №3. Зберіть перший урожай вже через три місяці після висадки насіння.

І якщо ці «передові агрономи» змогли підмалювати фотографії, то понаписувати фальшивих відгуків від «вядчих клієнтів» їм теж неважко. Бачимо, наприклад, фото якогось смаглявого чоловіка, схожого на латиноамериканця, підписане «Володимир Мотильов, 45 років», і буцімто його коментар: «Замовив собі мінідерева «Домашній Сад», тому що хочу бути впевненим в якості фруктів, якими я пригощаю свою сім'ю. До мене часто приїжджають онуки в гости, і вони дуже люблять свіжі фрукти. Самі дерева ростуть швидко, стабільний урожай. Претензій нема. Найголовніше – дешевизна фруктів. Раніше дово-дилося купувати у магазинах,

тепер вистачає навіть на сусідів».

Не вірите цьому чоловікові, повірте усміхненим жіночкам, які хваляться, що серед зими пригощають гостей свіжими вишнями і черешнями, які одразу в присутності гостей зривають із «мінідерев», які ростуть на підвіконні.

У соцмережах трапляються і реальні відгуки ошуканих покупців. Наприклад: «Я вже через таке пройшла. Ви заплатите і отримаєте три сухих палички виду цього «Добросаду», а в чекові на отримання буде вказаний номер телефона, який не працює». Такі дописи переважно «підтирають», а назви та адреси цих «розплідників нових гібридних мінідерев» періодично змінюються. То вони «працюють» у Києві, то в Житомирі, то в Дніпрі... Так і хочеться продовжити цей перелік: «...то в тюрмі».

Юрій СЕГЕДА

на 3-4 місяці! Неймовірне цвітіння та аромат в кімнаті. Збирайте стиглі соковіті лимони цілий рік». Незрозуміло, до речі, чому (і як?) лимон у кімнаті має пережити 35 градусів морозу. Чи то не

хитрі «фірми» (не здивуюсь, що це одна людина, яка просто вміє створити сайт) пропонують також саджанці лимонів, персиків, ківі, гранатів, черешень, вишень та інших екзотичних і звичних дерев,

Про Діда Мороза

Вибачайте. Мушу написати про різницю. Отже, Дід Мороз. Читала в обговореннях, що багатьом людям незрозуміло, що поганого в «добром новорічному персонажеві»? Ще й подарунки діткам приносить.

Я берусь написати свої пояснення. Уявімо, що ми зараз в 30-тих роках минулого століття в ссср. Родина наша була трохи більш заможною, ніж інші, працювали від рання до смеркання і надбали молотарку, млин та пасіку. Все це забрали у колгосп. Дядина протестували — забрали і дядину.

Хліба не було. Прабабця носила сережки у Вінницю, здала у державний «Торгсін» і купила хліба. По дорозі додому стали нончевати в якоїсь жінки, та хотіла нагодувати гостей і дісталася баняка з рештками людського тіла (я не можу цю частину описувати, скільки не намагалась, але це було з моїми родичами).

Церкву розвалили. Священника викликали у Вінницю, він попрощався і пішов. Більше його ніхто не бачив.

Коли розкуркулювали ваших сусідів — хотіли забрати кожушок дівочий. Дошка підлітків натягла його і втекла з хати. Догнали, забрали кожушка. Дівчинка захворіла і померла.

Коли ви вступили у колгосп, дітям дозволили ходити до школи. Там давали чай і шматочок хліба. А іншим дітям — не дозволили. Щодня на цвінтар везли 10-12 людей. З нашого невеликого села, не село навіть, хутір.

А потім у школі сказали — дітки, радянська влада і товариш Сталін дарує вам ялинку новорічну. І прийшов Дід Мороз... Ви не хотіли, щоб дітишли до тієї ялинки, і не хотіли того діда. Але вибору не було, в школі про Діда Мороза розказували всім. А про голод і вбитих родичів — тільки ви розказували, і дуже тихо, аби не доніс хтось...

Це було жахливо і несправедливо. Радянська влада забрала у вас родичів, свободу, майно, громаду і сусідів, а потім — «подарувала дітям Діда Мороза».

Діти ваші підрости. Їхні діти пішли до школи. В хатах з'явився телевізор. Діти слухали вчителів, дивились кіно про піонерів і «Машу і Вітю», танцювали з Дідом Морозом, вбирали ялинку і вірили, що так було завжди. Своїм дітям вони переповідали історію про «традиції нашої родини», от «кохлися моя мама перебралась в Діда Мороза і принесла мені подарунок». Так традиція дійшла до внуків і правнуків. Ті вже не знали ні про голод, ні про колгоспи, а знали, що «завжди був Дід Мороз».

Наголошу: вони не знали. Але я знаю. І ви знаєте, звідки з'явився казковий персонаж. Підтримуючи «добрку казку» про Діда Мороза, ви підтримуєте катів свого народу, тих, хто грабував, вбивав, знищував культурні пам'ятки і народні традиції.

Наши діди і бабусі не могли нам розказа-

Розкуркулена сім'я біля своєї хати в с. Удачне Донецької обл.

ти всієї правди, але ми зараз можемо і мусимо розказати правду нашим дітям. Наші діди і бабусі не могли відмовитись від наїзданої «дідморозівської казки», але ми можемо це зробити.

Подумайте про дівчинку в кожушку, за якою біжать комсомольці. Щоб зняти кожушок і залишити її на морозі.

Подумайте, що через кілька років ці комсомольці влаштують ялинку і прийдуть в костюмі Діда Мороза до дітей, які вижили. До дітей, які були на похороні дівчинки, знають про голод і примусовий колгосп.

Що відчуватимуть ці діти? Чи їхніх страждань недостатньо, щоб відмовитись від «Дедушки Мороза» і не тягти цю «традицію» в наступні покоління?

P. S.: Другу добу читаю коментарі до допису про Діда Мороза. Я вражена кількістю коментарів і перепостів. Майже в кожному коментарі — історія родини, яку почули від бабусь/дідусів. Або не почули, бо бабуся обіцяла розказати, коли виростеш, і не встигла.

Я писала цей допис «для своїх». Для вузького кола родичів і друзів. Виявилось, що «своїх» набагато більше, ніж я думала. Да-

вайте триматись разом.

«Це все так, але до чого тут Дід Мороз?» — питате пані в коментарях. Десятки тисяч перепостів і тисячі коментарів, але все одне є люди, яким незрозуміло. До чого тут Дід Мороз і як вшанування пам'яті про кривду і страждання наших предків пов'язано з Дідом Морозом. Як казала моя вчителька російської мови Галина Захарівна — «понемноє спочатку».

Отже, я описала історію власної родини по материнській лінії. Багато моїх родичів з усього світу відзначали бабусь і дідусів з того допису. Ще більше незнайомих мені людей прочитали допис і написали в коментарях: «Це про мою бабусю/дідуся» або «Моя бабуся про це розповідала».

Було багато коментарів на кшталт: «Моя бабуся ніколи не святкувала Новий рік», «Ми святкували Новий рік, а бабуся якось дивно себе поводила», «Для моєї бабусі святом було Різдво, а Новий рік вона не визнавала, і я не розуміла чому».

Або: «Одного разу я приїхав до бабусі в піонерському галстуку, а вона його з мене зірвала і сказала більше ніколи до неї в галстуку не приїжджати». Були й такі стійки бабусі...

Я знову і знову думала, як розказати молодшому поколінню про страшні події. Як пояснити, що все, про що я пишу в дописі — відбувалось насправді. Це не метафори. Це практики комуністичної влади, це реальні дії, які робили комуністи з українськими людьми.

Одна з таких історій — про прабабу. Моя прабаба в 1932 році була селянкою з трьома дітьми. Найменший син її лежав у колисці, коли прийшла «червона бригада» по хліб. З хати витрусили все. Знайшли навіть заховану в колисці торбинку з зерном.

Тобто вони в колисці дитячій шукали. Маленьку торбинку зерна залишили в хаті, з умовою, що родина напише заяву в колгосп. «Ви люди молоді, записуйтесь в колгосп, або помрете з голоду», — сказав їм комуніст з міста, який керував «бригадою». Вони скорились і записалися.

Через тридцять років син моєї прабаби став головою колгоспу. І тоді вона сказала. Я не можу повторити дослівно. Тобто, я знаю, що вона сказала, але... Деякі речі я досі не можу написати. Коли я була молодша, я могла їх легко переповідати. А от коли я стала матір'ю — не можу.

Це страшно і одночасно показує глибину відчаяю і ненависті моїх предків до комуністичного режиму. Моя прабаба сказала, якби її в 1932 році, коли їх заганяли в колгосп, хтось сказав, що Іванко, її дорога дитина, стане головою цього колгоспу, вона б його вбила. Ще тоді, немовлям. Хоча те, що вона сказала насправді, набагато страшніше.

Можете собі уявити, як її «радували» нові комуністичні свята і комсомольці у костюмі Діда Мороза.

І пройшло майже сто років... Я, її правнучка, нарешті можу говорити і писати про наслідки комуністичного правління в Україні. І я хочу щось робити тут і зараз, аби мої правнучки не мали таких жахіть у своєму житті.

Тобто є два завдання: зберегти пам'ять і зробити неможливим повторення.

Один зі способів збереження пам'яті я описала в коментарях: «Є дії, які ми робимо з повагою до пам'яті наших предків. Були події в українській історії, після яких українські жінки сотні років носили траур, вплітали чорну стрічку у косу. В пам'ять про загиблих воїнів українських. Але — з поваги до пам'яті можна НЕ РОБИТИ певні дії, і це теж спосіб вшанувати те, що пережили наші старші родичі. Не поширювати Діда Мороза — один зі способів, який я пропоную.

Я до цього довго йшла, і те, що я описала в дописі — все історії з моєї життя і моєї родини. Це те, що можна зробити, аби зафіксувати несправедливість і страждання, яких зазнала моя родина. Але це вибір, який робить кожна людина для себе.

Що ще додати — не знаю...

Оксана ЯЦЮК
(з фейсбук-сторінки авторки)

Іонафан та Сергій підуть услід за Медведчуком?

Президент України Володимир Зеленський своїм указом № 898/2022 від 28.12.2022 призупинив громадянства низки священиків УПЦ (МП). Про це повідомило видання «Лівий берег» (LB.ua).

«Як часто буває в таких випадках, указ, що оприлюднюються офіційно, оскільки містить персональну інформацію. Але за інформацією джерел LB.ua, йдеться про призупинення громадянства 13 представників УПЦ», — йдеться у публікації.

У цьому списку, зокрема, митрополит Тульчинський і Брацлавський Іонафан, якому СБУ вручило підозру в державній зраді. За наявною інформацією, він нібито є також власником російського паспорта, а по-другій раз громадянство заборонено, не українським законодавством...

Серед тих, чиє українське громадянство призупинено, назвали також вікарія Тульчинської єпархії, єпископа Ладижинсько-

го Сергія (в миру Сергій Аніцой, родом із Сумщини) — особу, наближену до митрополита Іонафана.

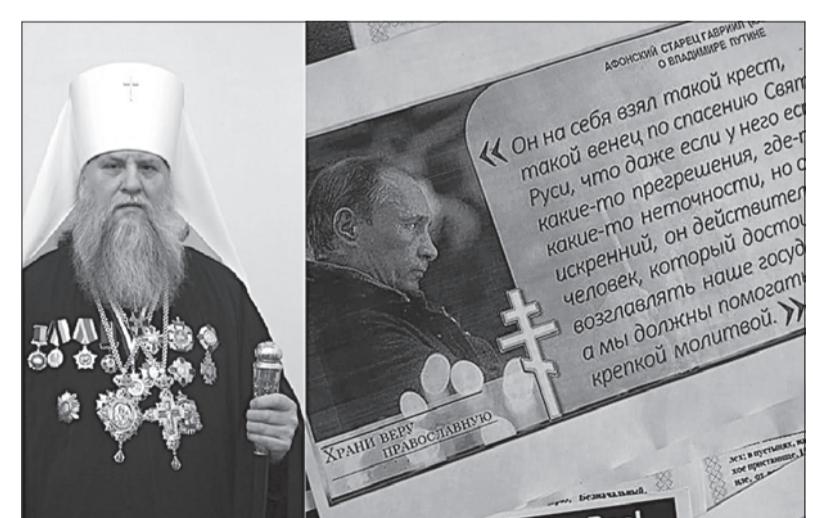
Нагадаємо, в листопаді СБУ інформувала, що експертиза підтвердила «наявність незаконної діяльності проти державної безпеки України» з боку митрополита Іонафана — в миру Анатолія Єлецьких, уродженця с. Шаталовка Воронезької (нині Білгородської) області РФ, выпускника Ленінградської духовної академії, кандидата богословських наук і церковного композитора. Йдеться про те, що він підготував та зберігав у підсобних приміщеннях церкви листівки, в яких вправдовував збройну агресію РФ і тимчасову окупацію регіонів України, також закликав у цих «агітках» до

захоплення державної влади і порушення меж кордону нашої країни...

Інші «призупинені» проросійські єпархії: архієпископ Новоазовський Варсонофій (Донецька єпархія); протоієрей Віктор, настоятель храму Олександра Невського (Одеська єпархія); єпископ Ялтинський Нестор; митрополит Чернівецький і Буковинський Мелетій (у нього СБУ знайшла російські паспорти, а в єпархіальних комп'ютерах — дитячі порнографію); митрополит Роменський і Буринський Йосиф; митрополит Дніпропетровський і Павлоградський Іриней; архієпископ Волноваський Амвросій — вікарій Донецької єпархії, настоятель чоловічого монастиря; архієпископ Ровеньківський і Свердловський Аркадій, який втік до Росії; митрополит Сімферопольський і Кримський Лазар; архієпископ Костянтинівський Паїсій, який активно благословляє терористів «ДНР»; митрополит Святогірський Арсеній — вікарій Доне-

цької єпархії, намісник Святогірської Лаври.

Розслідування тривають, інкриміновані фігурантам статті Кримінального кодексу передбачають реальні тюремні терміни. Можливо, призупинення громадянства цих діячів має на меті уникнути збурен-

ня громадської думки, натомість підозрюваних (хто ще не втік) можуть просто вимінити у ворога, як Медведчука, на полонених захисників України чи українських політв'язнів.

Юрій СЕГЕДА

Допоки світом керують інтереси

1569 року Люблинський Сейм затвердив акт об'єднання Королівства Польського і Великого князівства Литовського в одну державу — Річ Посполиту, в якій польська і литовська шляхта отримала рівні права на власність і можливість брати активну участь у житті держави. До того ж запроваджувався принцип релігійної толерантності (*tolerantia religionis*) — мирного співіснування католицької і православної церков, на чому наполягали окремі учасники зібрання як з боку Польщі, так і Литви.

Правда, дотримуватися цього принципу довго не стали. Лише до 1596 року, коли Берестейською унією було підтверджено положення Кревського договору (1385 р.), який передбачав ліквідацію православної церкви на території Великого князівства Литовського і окатоличення місцевого населення. Цим був закладений конфлікт, що згодом призвів до ліквідації Речі Посполитої і поділу її між Австрією, Пруссією та Росією. Польща втратила свою державність і змогла відновити її лише після радянсько-польської війни 1919–1920-х років та його ненадовго.

У своїх програшах поляки часто звинувачують Б. Хмельницького і війну, яку він розпочав у 1648 році, забуваючи, що Хмельницький і Хмельниччина стали результатом свавіля польської шляхти в Україні й невідзначення за українцями права на власну су́єктистість та віросповідання.

Інколи можна почути, що Б. Хмельницький порушив клятву королю, а тому він є нікто інший як *zdrajsa*, тобто зрадник. Однак справедли-

вості ради варто визнати, що зрадник був сам король, який, як суперен, відмовив своєму васалу у праві вибору віри, поправивши принцип *tolerantia religionis*, що був закладений в основу Люблинської унії, як договірне зобов'язання короля.

Те ж саме сталося й з І. Мазепою, якого росіяни після переходу гетьмана на бік Карла XII не тільки піддали анафемі, але й до сьогодні називають зрадником російської імперії, забуваючи, що зрадив сам Петро I, порушивши пункт 16-ї Коломакського договору 1687 року, де він зобов'язувався захищати Україну та її автономію, а не перетворювати на випалену землю. А ще був Вічний мир, так званий Мир Гжимултовського (1686 р.), згідно з яким Україну розділили між Польщею і Московським царством.

Але історія має властивість повторюватися, коли правила верхівка не засвоєє її уроків, ігноруючи попередні домовленості та цінності, на основі яких вони були досягнуті.

Не менш драматичні події з'явилися напередодні Другої світової війни і пов'язані були з польсько-французьким договором 1939 року, згідно з яким французи обіцяли у випадку конфлікту прийти на допомогу полякам, однак відмовилися від цієї ідеї, що дозволило німцям не тільки знищити польське військо, але й окупувати Данію, Норвегію, а згодом і саму Францію. Теж саме сталося з договором про взаємодопомогу між Англією та Польщею, укладеним в серпні того ж року. А перед цим була Мюнхенська угода (1938 р.) і Пакт Молотова-Рібентроп-

па (1939 р.) з секретним протоколом до нього, який визначав сфери впливу Німеччини та СРСР у Східній Європі, що відкривало дорогу для ліквідації Польщі як суверенної держави в дусі *real politik*.

Після розпаду СРСР практика порушення договірних зобов'язань вікторе повторилася і з Україною.

Меморандум про гарантії безпеки, підписаний в грудні 1994 року Росією, Великою Британією, США та Україною, до якого пізніше приєдналися Франція і Китай, так і не був реалізований після того, коли одна із країн-підписантів, знехтувавши не тільки гарантіями, але й існуючими нормами міжнародного права, здійснила військову агресію проти нашої держави. У зв'язку з цим виникає закономірне питання: ця тенденція історично зумовлена і випливає із недосконалості міжнародного права чи недосконалісті міжнародної правової системи продукує небажання дотримуватися формально проголошених міжнародних норм?

У процесі їх осмислення з'явився чимало теорій міжнародних відносин, найпопулярнішою серед яких залишається та ж *real politik*, де основним фактором і джерелом міжнародного права є співвідношення військового, економічного та інтелектуального потенціалів суверених держав.

Ви запитаете: ну і що з того? Важливо, як бути у цій ситуації Україні тепер. Так, важливо. Але варто пам'ятати, що ми знаходимося між трьома векторами, які визначають напрямок розвитку світової політики для Європи, США і

Великої Британії. Для того, щоб зрозуміти, чим керуються країни ЄС, Велика Британія і США, допомагаючи Україні, потрібно враховувати саме їх моделі міжнародної політики, оскільки саме вони визначають характер і особливості підтримки нашої держави у війні з РФ.

Real politik відображає концепцію потенціалів. Тому досить часто можна почути заклики до мирного врегулювання конфлікту на умовах, які склалися. Це ми піордично чуємо то від Франції, то від Німеччини. Інколи до них приєднується Італія.

Росія також дотримується цієї позиції, хоча сподівається реалізувати свою стратегічну мету — повне захоплення України і знищення її як суверенної держави. США виходять із конкуренції режимів: демократичного і авторитарного (недемократичного). Недемократичний режим, з їхньої точки зору, потрібно знищити не стільки військовою допомогою Україні, а скоріше, економічними санкціями, щоб не наражати світ на глобальну ядерну катастрофу. Причому так вони вважають.

Політика Великої Британії базується на міжнародній соціалізації держав через встановлення взаємовигідних союзів, у даному випадку України, Польщі і Балтійських держав на противагу зашкраблій і забюрократизованій безпековій системі ЄС. Україна ж продовжує маневрувати між усіма трьома модельями, намагаючись сформулювати свій національний інтерес, поки що лише у формі мирного плану Зеленського, забуваючи, що, крім

нього, не менш важливим є план закріплення нового статусу України в глобалізованому світі через політичні та економічні реформи, без чого будь-який рух вперед, неможливий. Реалізація цього плану буде залежати від того, наскільки він узгоджуватиметься із трьома базовими моделями поведінки наших союзників, які склалися історично. Є велике сподівання, що МЗС України знає про це. Звичайно, універсальний рецепт для усіх не існує. Політика, особливо міжнародна, динамічно змінюється, і ніхто не може спрогнозувати, що відбудеться у найближчій перспективі, однак, як писав Ю. Тішнер: «Події, які з нами трапляються, завжди є значущими подіями. Завдяки їм... життя людини і світу, що її оточує, змінюють свою цінність, своє значення».

Не меншою мірою це стосується і життя країни, яка опинилася на зламі епох, де відкрився шанс можливостей і з'явилося покоління, здатне ними скористатися. У 1569-му, 1648-му, як в 1917-му і в 1991-1994-му, українська еліта виявилася неготовою запропонувати ефективну модель держави і протистояти колоніальній політиці сусідів, яких довго називали «братьями». Хоча, як стверджує Т. Таїрова-Яковлева, «братьїв народів не існує».

І це так, допоки світом керують інтереси. Братніми народи стають лише тоді, коли їх об'єднує спільність долі, позитивного історичного досвіду і спільні цінності, найголовнішими з яких є воля до життя по справедливості і честі. Воля народжується із вольностей. Саме вони стають основою нової держави, яку в західному світі називають демократією.

**Петро СЛОТОЮК
(далі буде)**

7 СІЧНЯ у Свято-Успенському соборі Києво-Печерської

Лаври відбулась літургія, яку відслужив митрополит Православної церкви України Епіфаній. ЦЕ БЕЗУМОВНО ИСТОРИЧНА ПОДІЯ! Мабуть, не помілює, якщо скажу, що вона по значущості на другому місці після, власне, отримання Томоса. Попри те, що я не є православним, якби я мешкав у Києві, то безперечно був би присутнім на цій літургії. Як би я особисто не ставився до зовнішньої сторони духовного життя, символи мають значення. І символізм повернення Православної церкви України до своїх святынь та що у різдвяні дні набуває просто містичного значення. Я думаю не буде перебільшенням стверджувати, що це не просто святкова літургія — це Різдво Православної церкви України, що відбувається у дні Різдва Христового.

Але водночас хочу застерегти співівчизників від передчасної ейфорії з цього приводу. Московський патріархат, який є департаментом ФСБ Росії, нікуди не подівся, і його службовці території Лаври не залишили. Відтак, залишається і смертельно небезпечний вплив цієї агенсури на людей.

Звісно, дві головні святині ці певертні залишили. Але плацдарм, який вони контролюють, залишається величезним. Я не випадково застосував термінологію, бо те, що відбувається навколо Лаври — невід'ємна частина того, що відбувається на фронти. Отже, спробуємо оцінити розміри втрати і розміри того, що залишилось у розпорядженні російського агентурного кубла.

Відкриваємо Вікіпедію і митто з'ясовуємо, що архітектурно-історичний комплекс Лаври має площа 22 гектари і складається з 144 будівель. На території Лаври розташовано 12 (двадцять) церков. Тобто, вони втратили лише дві церкви з двадцять. У решті десяти церквах вони будуть і надалі здійснювати свою вбивчу діяльність.

Знову ж таки не хочу образити

Символи мають значення

тих українців, що досі ходять у ці осередки «руського міра». Беру ці слова у лапки, бо він не зовсім «руський» і точно не «мір». Я не проти православ'я як такого. Але московський патріархат не є ані православною церквою, ані християнською церквою. Це така неоязичницька спільнота, де як ідоли використовують християнські символи, а служать російській імперії. Імперії, що від початку не мала нічого спільногого з християнством, основу харчування якої складала людська кров. І проливати людську кров московська псевдоцерква вимагала протягом всього часу свого існування.

Але повернімося до об'єктивної картинки. Знову ж таки запитаемо у Вікіпедії, а скільки парафій контролює московська псевдоцерква?

Станом на 2021 рік більш як 11 тисяч парафій, в яких служить 10500 службовців (священниками я їх називати не можу). Крім того, 18 навчальних закладів і 215 монастирів. Щоправда, центр Разумкова стверджує, що вірних у московського патріархату лише 6%. Але ця цифра викликає в мене сумнів, бо Разумков занадто разумков, щоб говорити про рівність.

Але це не все. Є ще те, що залишилось між рядків. Між рядків залишилася роль Сталіна та сталінського НКВС. Якщо Голодомор був Божою карою, то Сталін та його кати з НКВС є виконавцями Божої волі. Ні більше, ні менше. І говорити про злочини сталінських людожерів — це просто ити про Божої волі. «Ми получіли то, що заслужили», і руками комісарів, що до зернини вигрівали хліб в українських селян, чим прирікали їх на повільну мученицьку смерть, рухав сам господь Бог. Я не випадково в цьому абзаці пишу слово «Бог» з маленькою літерою, бо йдеться про Бога пана Онуфрія, а не про Христа.

Може, пан Онуфрій щось наговорив такого, з чим не згоден московський патріархат? У такому випадку московський патріархат мав би висловити свою незгоду з такими словами свого ієрея. Але ні, тиша.

Інший високопосадовець московського патріархату, тепер вже покійний Всеvolod Чаплін, проголосував богоугодністю масових вбивств. Не вірите, ось цитата: «Вот смотрите, даже Бог, ... прямо санкционировал и санкционировал в будущем уничтожение большого количества людей для назидания

остальных. ... Для назидания общества иногда необходимо уничтожить некоторое количество тех, кто достоин уничтожения». В. Чаплін на момент, коли він проголосував ці канibalістичні концепції, був, між іншим, високопосадовцем московського патріархату. Він очолював відділ по взаємодії церкви і спільністю.

Знову ж таки замислимося над тим, що залишилось між рядками. А саме: хто має визначати, «кто достоин уничтоження?» Московська патріархія, синод, ФСБ Росії чи особисто Путін? А тих, хто буде безпосередньо здійснювати «унічтоження», ми маємо вважати слугами Божими, святыми? Ви не повірите, з точки зору В. Чапліна, так і є — «Государству можно (знищувати людей), в том числе тогда, когда оно осознает свой религиозный и нравственный долг. Вот против, дорогие друзья, ваш исторический гуманизм, ну против!» — патетично виголосував він. Тобто масові вбивства можуть бути «нравственным долгом», а гуманізм просто викидаємо на звалище, бо він против. Якось дивно виглядає Божа любов у московському виконанні, вам не здається? І що? Патріархія якось дистанціювалася від такої «християнської любові»? Ні. Знову тиша, мертвта тиша.

Можна ще згадати самого так званого патріарха Кирила, коли він дарує ікону командувачу Росгвардії генералу Золотову, «что бы этот образ всегда был в рядах Росгвардии». Тієї самої росгвардії, зауважимо, що відзначилася численними військовими злочинами на нашій землі. Тут вже спростовувати щось просто нема кому. Ікону виконавцю масових вбивств вручив сам очільник московського патріархату. Що це, як не схвалення фізичного винищенні українців?

Можна ще наводити десятки і сотні подібних цитат пересічних службовців московського патріархату, які відмінно відображають діяльність цієї агенсури. Але це не є єдиним випадком. Попер

Задля Перемоги

Вчителі та учні Березівської гімназії не просто говорять про добро та чекають його від інших, а реально діють, намагаються зробити світ кращим, красивішим своїми добрими, корисними справами.

З першого дня повномасштабної війни юнацька гімназія перетворилася на волонтерський цех. Тут навіть улітку кипить робота.

Раніше педагоги виготовляли та заморожували вареники, голубці, пекли пиріжки, варили м'ясні тушонки. Робили консерви зі свинини та яловичини. Власне, з їх виготовлення тутешні вчителі й розпочинали свою волонтерську діяльність.

Крім цього, освітяни засоюлювали сало, виготовляли м'ясні паштети та каші. Кошти на придбання м'яса були надані місцевими фермерами, підприємцями та всіма не байдужими до долі країни односельцями. Також у ящики з продуктами пакувалися дитячі листи, малюнки та виготовлені власноруч обереги.

Продукти постійно відвозять волонтери в райони бойових дій, де служать наші земляки. Неодноразово від них надходили вітання та слова вдячності. А нещодавно від

командира 65 ОМБ надійшла грамота, в якій висловлено щиру вдячність педагогічному колективу гімназії за волонтерську допомогу ЗСУ.

2023 рік лише розпочався, а робота знову кипить в гімназії, адже на дніях планується поїздка на передову, де б'ють ворога земляки з навколошніх сіл.

Олег БАБІЙ

Джулинська ТГ

10 тисяч гривень на автомобіль передали колядники з Куриловець

Наша наймовірна молодь: зберігаємо національну ідентичність та підтримуємо захисників.

10 тисяч гривень зібрали у різдвяні свята молоді жителі села Курилівці Жмеринського району Ольга Кречковська разом із братом Анатолієм Кречковським та друзями Анастасією Самань, Інною Рогожою і Дар'єю Борданюк.

— Ми побачили оголошення, що проводиться збір коштів на автомобіль для військовослужбовців, а в тій бригаді є наш земляк із села Самань Петро Васильович. Тому

вирішили колядувати та зібрати кошти на допомогу ЗСУ, — розповіла колядники.

За зібрані гроші вони дякують усім, хто пускав колядників у хату і разом з молоддю прославляє у колядках народження нашого Спасителя.

Кошти вже перерахували на автомобіль для хлопців із підрозділу ДШР 88 ОБМП, 35 бригада для покращення виконання бойових завдань.

Віримо в ЗСУ! Разом до Перемоги!

Жмеринська газета

Комунальне підприємство Тростянецької селищної ради «Тростянецьводоканал» (КП ТСР «Тростянецьводоканал»), код ЕДРПОУ 40908567. Основний вид діяльності — Код КВЕД 36.00 Забір, очищення та постачання води. Юридична адреса: 24300, Вінницька обл., Гайсинський р-н (Тростянецький р-н), смт Тростянець, вул. Щаслива, буд. 1. Фактична адреса промислового майданчика: 24300, Вінницька обл., Гайсинський р-н, смт Тростянець, вул. Шкільна, буд. 61, 61A. E-mail: trostianetsvodokanal@ukr.net, тел. (096)9641484. Мета: має намір отримати дозвіл на викиди в атмосферне повітря. Термін дії дозволу — необмежений. Діяльність не підлягає розробці ОВД.

Опис виробництва: забір, очищення та постачання води. Основне технологічне устаткування: очисні споруди. Від джерел викиду в атмосферне повітря надходять такі основні забруднюючі речовини: сірководень — 0,02 т/рік, аміак — 1,3 т/рік, діоксид та інші сполуки сірки — 1,5 т/рік, оксиди азоту (у перерахунку на діоксид азоту [NO + NO₂]) — 0,8 т/рік, оксид вуглецю — 1,3 т/рік, метан — 4,0 т/рік, НМЛОС — 1,4 т/рік, речовини у вигляді твердих суспензованих частинок — 2,0 т/рік, сірки діоксид — 1,3 т/рік, азоту(1) оксид (N₂O) — 0,01 т/рік, діоксид вуглецю — 200 т/рік. Заходи щодо впровадження найкращих існуючих технологій виробництва — відсутні. Заходи щодо скорочення викидів — відсутні.

Із зауваженнями щодо обсягу викидів забруднюючих речовин звертатися протягом 30 календарних днів у Вінницьку обласну військову адміністрацію за адресою: 21050, місто Вінниця, вул. Соборна, 70, тел. (0800) 216 433, електронна адреса: oda@vin.gov.ua.

Головний редактор Олег КРИВОНОС, т. (068)-590-46-22

Засновник - Трудовий колектив редакції.

Видавець -

ТОВ «Редакція газети «Вінниччина».

Реєстраційне свідоцтво ВЦ №990-348-ПР, видане Головним територіальним управлінням юстиції у Вінницькій області 16 січня 2018 р.

Передплатний індекс 91672

ВЛАСНІ КОРЕСПОНДЕНТИ: Віктор ЗЕЛЕНЮК (Бар, Мур. Курилівці, Жмеринка) — (096) 603-66-78;

Микола КАВУН (Іллінці, Липовець, Немирів, Оратів) — (096) 398-28-55.

Адреса редакції: 21100, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7

Електронна адреса: vinnichina-gazeta@ukr.net

«Шукаю корівку...»

(Бувальщина)

Хто стоїть за спиною кожного успішного чоловіка? Думаете, жінка? Ні. Чоловік! Звичайно, що ні. Ангел-хоронець? Ні, ні і ще раз ні. Нізаць не вгадаєте. За спиною кожного успішного чоловіка стоїть... корівка. Так-так, та сама корівка-годувальниця, що в Індії священна. Вона дисциплінє чоловіка, заставляє іти додому, а не засиджуватися в кафе допізні; спонукає працювати у святкові та вихідні дні. Думка про неї постійно свердлить мозок: «Чи не увірвалася часом і не пішла до сусіда в город? Чи водички не хоче? Де на зиму сіна взялася?»

Дід Омелько здав заїжджим м'янникам свою корівку, бо вже стара стала: і молока не дає, і теляток не приводить. Цікаві сусіди питали: «Діді, багато грошей взяли за корову?» Хитрий дід примружує одне око і бадьоро відповідає: «А, їй Богу, не знаю!»

Пам'ятаєте анекdot про двох лікарів, які на кладовищі по фотокартках на могилах відзначають своїх пацієнтів. А як побачили діда з корівкою, то в один голос закричали:

— Он той дід, що з лікарні втік!

Дід Омелько стверджує, що то про нього анекdot. Важко захворіти, їздив довго по лікарнях, по бараках-знахарках, мали вже оперувати, як хтось порадив перейти на молочні продукти. Спробував — і

хвороба відступила.

Більше тижня не зміг Омелько прожити без корівчини. У нічній тиші, в шелесті вітру він чув протяжне: «My!» Заглядав у хлів — пусто, біг на леваду — пусто. Так далі жити не можна. Спочатку газети з реклами, потім ярмарок, розмови з перекупниками, кілька телефонних дзвінків — і результат досягнуто. Промайнуло кілька днів, і в хлів з'явилася круглоголова красуня. Чорнява, як циганочка. Циганочка Аза. Гарне ім'я.

Вільний час Омелько проводить у місцевій кафешці з однолітками, яким теж по двадцять років. До сотні залишилося. Філософствує за чаркою оковитої, а потім враз згадує свою Азу і поспішає додому. Обіймає і гладить корівчину, а по щоці тече скуча чоловіча слізка.

— Азочки, це не я тебе тримаю. Це ти мене тримаєш на цьому світі. Ще випив би з друзями по стограмів, але поспішаю до тебе.

А ось недавно горе трапилося в Омелька. Повернувшись пізно ввечері додому, а корівки немає у хліві. Ходив старий з ліхтариком по вулиці, по городах, кликав свою Азочку. Зникала без сліду. Сусіди лише головою хитали — лиши бі старий з глузду не з'їхав. Ще сонячні про-

мені не встигли пронизати сонні хмари, як Омелько написав у вайбере звернення до односельців, а сам з молитвою виrushив до лісу.

Не встиг поле перейти, як мобільник обізвався: «Діду, корівка ваша пасеться у сусідньому дворі». На крилах радості і любові летів Омелько додому. Ще здалеку побачив свою улюбленицю в сусідньому саду. Ноги підкошувалися, дихання спирало, серце вискачувало із грудей від пережитого. А за корівкою хovalося маленьке телятко, копія своєї матусі. Воно вже обсохло і навіть посідало. Дід поволі присів на траву. Обличчя його сяяло, як раніше сонечко: «Це ж треба так! Пішла годувальниця з дому і привела телятко. Тепер у мене буде дві корівки!»

Олег БАБІЙ
Джулинська громада

Оперував у присутності саперів

Військовий хірург з Вінниччини Андрій Верба дістав гранату з тіла військовослужбовця

Видалили довелось гранату від підствольного гранатомета, яка влучила в бійця ЗСУ, застягла в його тілі і не вибухнула.

Погодьтесь, операція не лише унікальна, а й смертельно небезпечна як для лікаря, так і для самого пацієнта, тож працювати довелось у присутності двох саперів. Про це повідомляють на фейсбуц-сторінці Командування Медичних сил ЗСУ.

Хірург ЗСУ, генерал-майор Андрій Верба операцію проводив без електроагуляції, оскільки граната могла здетонувати у будь-який момент.

На щастя, оперативне втручання пройшло успішно, йдеться у дописі. Пораненого військовослужбовця відправили на подальшу реабілітацію та відновлення.

| ОГОЛОШЕННЯ |

Товариство з обмеженою відповідальністю «АГКОД», що займається вирощуванням зернових культур (крім рису), бобових культур і насіння олійних культур та розташоване за адресою: Вінницька обл., Хмільницький р-н, с. Сокілець, вул. Білоцерківська, 44, повідомляє про намір отримати дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря.

Джерелами утворення викидів ЗР є: теплогенератор зерносушарки, зерноочисна машина, бункер відвантаження зерна на автотранспорт, бункер відвантаження зерновідходів, відвантаження зерновідходів, котел твердопаливний, дизель-генератори.

Від джерел викиду в атмосферне повітря надходять такі забруднюючі речовини (т/рік): речовини у вигляді суспензованих твердих частинок — 10,337, вуглецю оксид — 308,485, оксиди азоту (у перерахунку на діоксид азоту [NO + NO₂]) — 11,232, діоксид вуглецю — 4735,916, азоту(1) оксид (N₂O) — 0,142, метан — 0,221, НМЛОС — 1,633, діоксид сірки — 1,757.

Із зауваженнями щодо обсягів викидів ЗР звертатися у відділ по роботі зі зверненнями громадян Вінницької общини військової державної адміністрації за адресою: Вінницька обл., м. Вінниця, вул. Соборна, 70. Тел. 0432 592 110.

Зауваження щодо обсягів викидів ЗР приймаються протягом 30 календарних днів з дати опублікування інформації в газеті.

ДОЧІРНЕ ПІДПРИЄМСТВО «КЛІНІЧНИЙ САНATORIЙ «ХМІЛЬНИК» ПРИВАТНОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА ЛІКУВАЛЬНО-ОЗДОРОВЧИХ ЗАКЛАДІВ ПРОФСПІЛОК УКРАЇНИ «УКРПРОФОЗДОРОВНІЦЯ» (ДП «КЛІНІЧНИЙ САНATORIЙ «ХМІЛЬНИК» ПРАТ «УКРПРОФОЗДОРОВНІЦЯ») (юр.адр.: 22000, Вінницька обл., м. Хмільник, вул. Курортна, буд. 2), основний вид діяльності — «86.10 Діяльність лікарняних закладів», повідомляє про намір отримати дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря.

На території промислового майданчика, який знаходитьться за адресою: Вінницька обл., м. Хмільник, вул. Курортна, буд. 2, відбулися зміни по основному технологічному обладнанні котельні — опалювальних котлах та дизельному генератору, в атмосферне повітря викидаються такі забруднюючі речовини: речовини у вигляді суспензованих твердих частинок — 20 т/рік, оксиди азоту (у перерахунку на діоксид азоту [NO + NO₂]) — 16 т/рік, азоту(1) оксид (N₂O) — 2 т/рік, оксид вуглецю — 135 т/рік, вуглецю діоксид — 9000 т/рік, метан — 1,5 т/рік, нем

У ВІННИЦІ нагородили юну художницею з міста Бар Варвару Токарчук, яка посіла призове місце в конкурсі дитячих малюнків «Я у безпеці з МВС». На нагородження 8-річна дівчинка разом з матір'ю приїхали у військову частину, де служив її батько – лейтенант Андрій Токарчук. Начальник загинув навесні у бою на Донеччині, виконуючи бойове завдання, захищаючи від ворога свою землю і своїх близьких.

У листопаді минулого року на фасаді школи № 4, у якій навчався воїн і де зараз навчається його донька, відкрили меморіальну дошку пам'яті.

Далі розповідає дружина Андрія Токарчука, лікар-стоматолог Світлана Вікторівна.

– Найважче – це усвідомити непоправність втрати. Не те що прийнято. Прийняття й досі немає.

У нас було багато мрій та задумів. Ми мріяли відкрити власну справу, яку Андрій розпочав ще до війни. На жаль, мені довелося продовжити все самотужки.

«Студія сімейної стоматології Токарчуків» – в пам'ять про найталановитішого та найкращого чоловіка. Я реалізувала Андрієву мрію до кінця, і наш стоматологічний кабінет на вулиці Каштановій, 40, носить його прізвище.

Наших десять років спільному життю промайнули, як одна мить, як спалах зірки – залишились лише пам'ять і біль.

Познайомилися ми з Андрієм у Барській стоматологічній поліклініці. Чудовий лікар із золотими руками та світлою головою – одразу торкнувся струн моого серця.

– Світлано, я закохався, ти станеш моєю дружиною, – сказав Андрій на другому побаченні, а я лише посміхнулася і віджартувалася, мовляв, попереду ще роки інтернатури, яке

На Говерлу в обіймах тата

Донька загиблого захисника України намалювала нездійснену свою мрію

може бути одруження. Але вже через рік стала законною дружиною найкращого чоловіка.

Наша життева історія під знаком безкінечності – усюди разом. Стоматологічні форуми, конгреси, закордонні зібрання і постійний розвиток у стоматологічній сфері – це стало міцним фундаментом нашої сім'ї. Андрій марив хірургічною стоматологією, і ця наука

йому легко піддалася після закінчення спеціальних курсів в Одесі. У 2015 році Андрій став дипломованим стоматологом-хірургом і почав займатися дентальною імплантациєю.

Андрій обожнював гори. Власне, і перші зимові гори я бачила з ним. Ми щороку їздили на мій день народження в гори, і моя перша-ми такими ніжними квітами були гірські підсніжники, які завжди мене чекали кожного ранку там.

Ми мріяли, коли Варвара підросте, обов'язково піднятися на Говерлу. Андрій обіцяв Варі, що цього літа ми це обов'язково зробимо.

Але війна зруйнувала все.

Про конкурс малюнка нам повідомили з військового підрозділу, де служив Андрій, і Варя, не задумуючись, із захопленням почала творити нашу мрію.

– Мам, давай я намалюю Говерлу і нас, і я у тата на руках! Ми ж мріяли. Так почався наш художній проект.

Варя зайняла призове місце у

конкурсі і з нетерпінням чекала поїздки у військову частину на нагородження – ми там тепер як свої.

Коли донька зробила перші кроки на території військової частини, я бачила, як горіли її оченята від пізнання чогось такого нового та незвіданого. Нас прийняли дуже тепло та гостинно, познайомили з вівчаркою Бертою, яка також була нагороджена за вірну службу Україні. Дитячий страх вміть розвіявшися перед величезною собакою, як тільки Варя підбігла її обіяння.

– У вас дуже самостійна донька, нічого не боїться, – побачивши ситуацію, зауважили військові. На що я відповіла, що вона у мене справжня Татова дівчинка, така ж, як і він – вольова й безстрашна.

Подарунок та солодощі малень-

кій переможниці вручав командир військової частини. Вона тоді сказала: «Мені дуже хотілося побувати у вас в гостях. Тут служив і мій татусь. На жаль, я не встигала навідати його. Він – Герой, і я пишаюсь ним. У нас була мрія, і я її намалювала. І мені приємно, що мою роботу побачило багато людей. Тепер усі знатимуть мого татуся. Мені було дуже цікаво взяти участь у конкурсі. Я старалась і дуже переживала».

Тепер у сім'ї Токарчуків два професійних свята: День стоматолога і День нацгвардії України. Світлана Вікторівна та її донька Варвара щиро дякують усім, хто їх підтримував і досі підтримує.

Віктор ЗЕЛЕНЮК

Фото з відкритих джерел

Задля життя – насиленого і прекрасного

Нещодавно в оновленому клубі Тростянецької територіальної громади презентували книгу «Тростянець крізь призму часу» і віншували Світлану Баламут, яка виступила упорядником цього розлогого і грунтовного історично-краєзнавчого доробку.

«Самобутня поетка, бард, громадська активістка і волонтерка, вона представляє «невелике, але дуже талановите коло однодумців, які об'єдналися у тяжкий, болісний, але разом з тим і велично-героїчний для України час, коли в розпалі війни кожен громадянин нашої країни відчув себі живою кровинкою в болючій артерії боротьби народу за цілісність держави, за особисте майбутнє», – написала про Світлану Баламут та її творчих посестер письменниця Тетяна Яковенко.

Світлана Юхимівна Баламут народилась і мешкає в селищі Тростянець. Директорка Тростянецького селищного комунального Центру культури та дозвілля. Авторка збірки поезій «Таких, як ти, чекають все життя» (2021 р.), історико-краєзнавчого нарису «Тростянець крізь призму часу» (2021 р.). Згодом підготувала до видання збірку «Інша» та роман «Нічна сповідь».

Сьогодні творча енергія Світлани Юхимівни спрямована на перемогу України над підступним ворогом, на утвердження українства на рідній землі задля життя – попри все насиленого і прекрасного.

Пропонуємо читачам газети «Вінниччина» ознайомитися з віршами Світлани Баламут із нової поетичної збірки «Інша».

Андрій СТЕБЕЛЕВ,
письменник

Вмирає село

Вмирає село, усвідомити важко цей факт.
Від болю кричить ще нова та покинута хата.
І в'ється по тину лих хміль кучеряво-кудлатий.
І тин похилився, ніхто не дає йому лад.

Вмирає село, у багнюці натоптаний шлях.
Немає тут свят, не співають під клубом дівчата.
Лиш чубляться півні в дворі одинокі затято.
Як чубиться влада за крісло десь там у містах.

Вмирає село, трударів доживає там дух.
Вже й сіяни хліб і косити отаїв зелені
Немає кому, хоч добра насыпала у жмені
Земля благодатна. Заріс бур'яном сивий плуг.

Як очі мерця, вікна вибиті дивляться в ніч
Хатини старої, і комин, як згадка родинна.
Вмирає село, що лиш Богові душу повинне.
На цвинтарі хрест... і немає запалених свіч...

Вмирає село, що зі своїх долонь-мозолів,
Як мати дітей, годувало країну хлібами.
Народе, мій люде, яке ж недобро поміж вами!
Хто смерть цю страшну на село напустити посмів?

А я живу, я дихаю, я мрію...

А я живу, я дихаю, я мрію.
Мені болить, бо я люблю, люблю...
Можливо, я чогось в житті не вмію,

Та кожен день я подихом ловлю.

Я бачу небо, сонце, зорі, річки.
Я чую пісню вітру у полях.
Я у долині обійму смерічку,
Її розповім про свій таємний страх.

Колись цього усього враз не стане,
І від кохання біль десь пропаде...
Ніхто не знає, що стається з нами,
Коли душа на Божий суд іде...

Але сьогодні я живу й радію.
На повні груди знов вдихаю день.
Люблю, бо вже інакше я не вмію.
І не співатиму чужих мені пісень.

Ніхто мій світ не перешеє нині.
Чужка в нім скрипка вже не прозвучить.
В мені немає хижої гордини.
Та гордість вже нікому не зломить.

Дуб на греблі

Скажи, мій дубе, скільки тобі літ?
Стойш на греблі, одинокий воїн.
Ведеш ти веснам швидкоплинний лік.
Старезний свідок і розрух, і воєн.

Скажи-но, серце, в тихий листопад,
Що на віку побачить довелося?
Вітри ламали гілля, бив їх град,
Палило сонце й рвала листя осінь.

Такий величний, що тобі земля?
Ти охоронець мосту, ти незламний.
Кора пошерхла, як земна рілля,
А ти стойш віки тут, Богом даний.

В лиху негоду ти ховав пташат
В дуплі старому, ніби батько рідний.
Вітра осіннім був, як старший брат,
Їх колисав у вітах своїх гідно.

Ти у журбі схилився до землі,
Як в каятті за гріх, мені не знайш.
Скажи, мій дубе, скільки ж тобі літ?
Старий, кремезний і такий незламний.

Світлана БАЛАМУТ